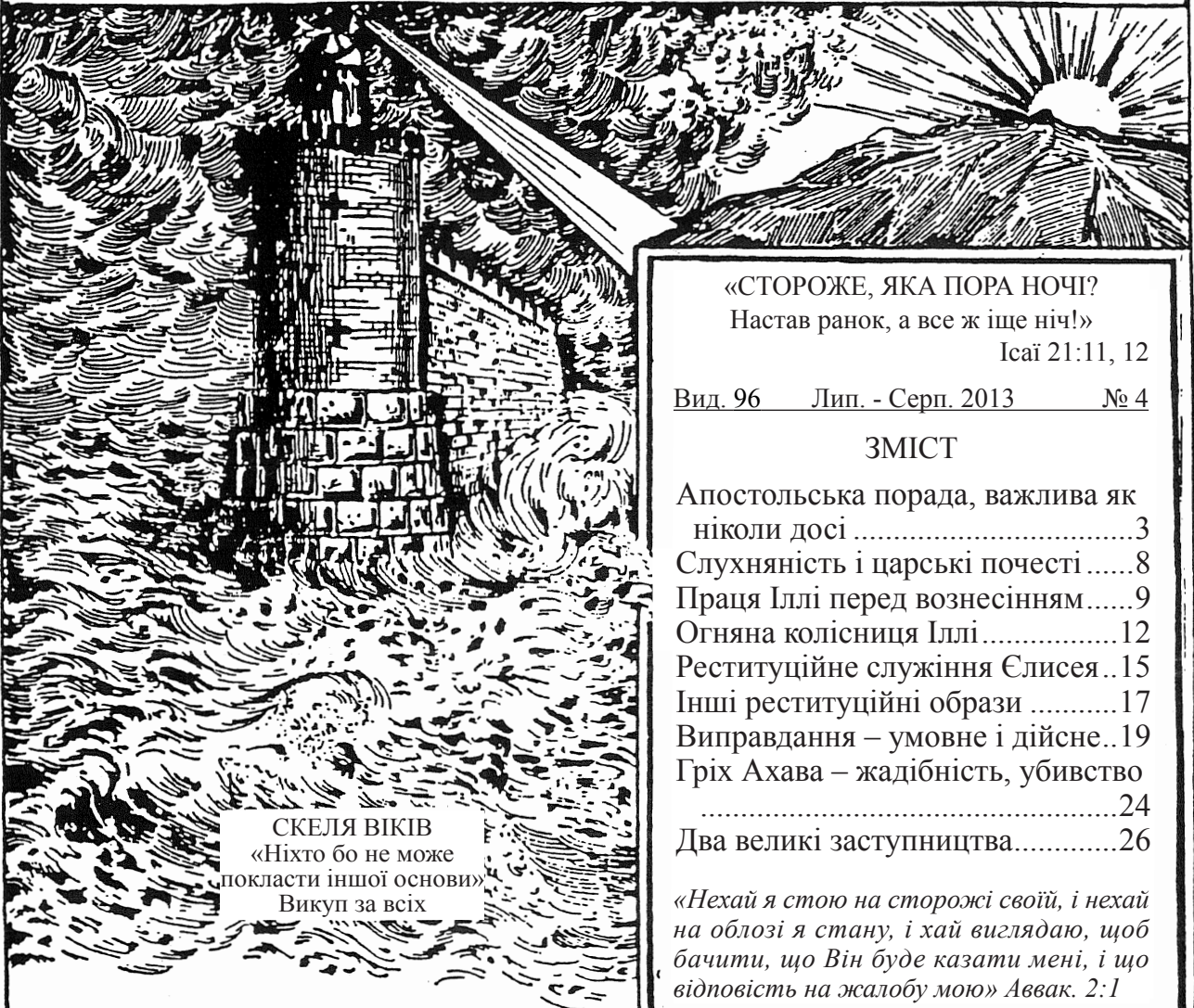

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 96 Лип. - Серп. 2013 № 4

ЗМІСТ

Апостольська порада, важлива як ніколи досі	3
Слухняність і царські почесті	8
Праця Іллі перед вознесінням.....	9
Огняна колісниця Іллі.....	12
Реституційне служіння Єлисея..	15
Інші реституційні образи	17
Виправдання – умовне і дійсне..	19
Гріх Ахава – жадібність, убивство	24
Два великі заступництва.....	26

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушуються... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

АПОСТОЛЬСЬКА ПОРАДА, ВАЖЛИВА ЯК НІКОЛИ ДОСІ

*“Більша частина ночі минула, і день
наблизився, тому відкиньмо вчинки темряви і
зодягнімо зброю світла”
(Римлян 13: 12, Ротергем).*

Якщо уважно вивчати біблійну хронологію, то стає очевидним, що кожен з шести великих Днів, під час яких Єгова готував землю для людини (і які закінчилися створенням людини), був періодом завдовжки сім тисяч років. Після створення людини Бог “відпочив від усієї праці Своєї”, пов’язаної з землею. Період Його відпочинку почався тоді, коли почався великий Сьомий День, і триває відтоді. Цей Сьомий День також має бути періодом довжиною сім тисяч років, запроваджуючи при його завершенні – через 49 000 років від початку впорядкування Землі – славний її Ювілей.

Цей великий День Відпочинку Єгови був Робочим Тижнем людини, під час якого кожен День тривав тисячу років. Коли апостол Павло писав слова нашого вірша, чотири з лишком (тисячолітні) Дні вже були позаду, і він знаходився у п’ятому Дні. В результаті гріхопадіння людини практично весь цей час був пануванням гріха, темряви та смерті. Тому, оглядаючись назад, св. Павло міг сказати, що довжелезна ніч темряви у великій мірі минула, і день знаходиться поруч. На основі пророцтв Старого Заповіту та чудесних об’явлень, які він отримав від Господа, апостол здобув запевнення, що завдяки жертві за людину, даній Господом Ісусом Христом, має прийти славний День звільнення від рабства Гріха та Смерті – Сьомий День великого Тижня людини. Власне, про цей славний Суботній День апостол говорить тут.

Протягом першої половини згаданого довгого періоду (від гріхопадіння наших перших батьків) існувало надзвичайно слабе світло з приводу визволення людини від прокляття смерті, винесеного батькові людства за його неслухняність. Існувала невиразна обітниця, що Бог в далекому майбутньому зробить щось для людства. Спочатку були слова, сказані до змія (котрий призвів до гріхопадіння людини), що Насіння жінки зітре, тобто розторочить, його голову, тоді як сам він жалитиме це Насіння в п’яту. Потім Господь закрит наготу Адама та Єви шкурами забитих тварин, маючи на увазі майбутнє прикриття, яке достачатиметься смертю ще невідомого Відкупителя – Насіння Жінки. Згодом Бог посвідчив прийняття тварини-жертви, складеної Авелем. Трохи пізніше натяк отримав Енох (Юди 14-16), а ще пізніше була дана обітниця Аврааму, що Бог має благословити всі племена землі через його Насіння.

Далі, через єврейський народ прийшло поступове запровадження окремої риси Обітниці (що була дана Аврааму) зробити з нього народ, який, якщо він виявиться гідним, буде носієм світла для всіх інших народів та націй. Але при всіх труднощах, які отримав Ізраїль, щоб виправитись, коли прийшов наш Господь Ісус, він, як народ, котрий підлягав особливому Божественному навчанню, виявився зовсім неготовим прийняти Його як Божого Месію. Тож ізраїльтяни розп’яли Його. Та все ж вони перебували попереду інших народів. Бог не давав вказівок іншим народам, але народу Ізраїлю дав пророків, закони і т.д. (Ам. 3: 2). І хоча цей особливо привілейований народ був цілком

неготовий до світла, яке представляв Господь Ісус та Його вчення, серед нього знайшлися деякі, котрі були готові прийняти Його як посланого Богом довгообіцяного Месію Ізраїлю. Вони були “справжніми ізраїльтянами”.

ПОКЛИКАННЯ КЛАСУ “НАРЕЧЕНОЇ”

“До свого [народу] Воно прибуло, та свої відцуралось Його”. В той час, коли був розп’ятий Христос – після виконання Іваном Христителем своєї праці і після трьох з половиною років служіння нашого Господа серед цього народу – лише трохи більше п’ятисот осіб стали учнями Ісуса і дотримали вірності. Однак в П’ятидесятницю і після неї пробудилося набагато більше, прийшовши до світла Правди, прийнявши євангельське послання і отримавши Святий Дух. Понад двадцять п’ять тисяч, наскільки ми здатні порахувати, змінили своє серце. Як чудово, що стільки осіб з цього маленького народу прийняло Месію! Жоден інший народ не може показати такого гарного доробку. Як свідчить історія, потрібно було понад 1800 років, щоб вибрати решту з поган (зі 144 000 обраних).

В той час вийшло послання, що євангельський поклик повинен зібрати клас “Нареченої”, який має бути разом з Месією в Його славному Царстві. Це послання не передбачалося для всіх: воно було лише для тих, хто мав вуха, щоб слухати, і серце, щоб відгукнутися. Коли б ми поставили себе на місце апостолів у ті дні, то побачили би, що вони готувалися до великої майбутньої слави і думали, що призначене наперед число цієї почесної громади буде скоро зібране. Вони, мабуть, вважали, що ці тисячі, зібрані зі всіх юдеїв Палестини та інших країн, до котрих приєдналися деякі погани, котрі, які, як апостоли зрозуміли, були прийняті пізніше, будуть “маленькою черідкою”, яка становитиме “Наречену” Христа. Отже, апостоли постійно говорили так, немовби Царство було поряд. Вони думали, що воно близько і чекали його кожного дня.

ДО НАШИХ ДНІВ НЕ БУЛО ЧІТКОЇ ХРОНОЛОГІЇ

Однак апостол Павло звертав увагу на те, що деякі Писання ще не виконалися, що в Церкві

обов’язково має настати велике відступництво перед приходом великого Дня Господа. Мабуть, перша Церква не мала чіткого методу, яким могла би докладно порахувати кількість років від Адама.

Спосіб підрахунку років, який ми маємо, є доволі новітньою справою. В древні часи кожен народ мав власну хронологію. Люди рахували, що минуло стільки-то років від початку тієї чи іншої династії; стільки-то років від певної знаменної події до першого року царювання Навуходносора, або Кіра, або ще когось. Так само ізраїльтяни казали, що в такому-то році царювання Давида або Єзекії і т.д. сталася така-то подія. Але нелегко було зібрати ці речі докупи, щоб отримати докладний хронологічний ланцюжок. Існували розірвані ланки, які наш Господь з тих пір представив нам у Новому Заповіті і які мали бути зауважені і з’єднані докупи в “своєму часі”.

Сьогодні ми маємо усілякі переваги над ними. Єврейські Писання були на пергаменті і зберігалися у певних місцях. З ними важко було мати справу, бо вони були написані на великих згортках. Потрібно було розгорнути один бік пергаменту і згорнути інший, щоб дістатися до місця, де можна було прочитати те чи інше пророцтво. Сьогодні, окрім того, що ми маємо акуратно надруковані Біблії, бачимо, що деякі з них містять зручні посилення, з допомогою яких можна переходити з однієї сторінки на іншу. Також ми маємо опрацювання хронології, які дозволяють отримати чіткий, безперервний ланцюжок від створення Адама до нинішнього року.

Правда, юдеї мають хронологію, звану Anno Mundi – Рік від створення світу – але вона постала через багато років після апостолів. Юдеї вважали, що до часу Адама є дуже-дуже далеко. Апостол Петро каже, що день в Господа як тисяча років, і тисяча років як один день. Юдеї не мали жодних засобів, з допомогою яких вони могли би точно порахувати хронологію від самого початку, нічого, що допомогло би здобути інформацію про дану річ. Тому не дивно, що вони не були виразно поінформовані. Господь, мабуть, навмисно залишив справи непевними аж до “Свого часу”, коли вони мали бути виявлені.

ДЕНЬ ХРИСТА ЗАРАЗ В ДІЇ

За днів апостолів було правильно казати, що День Господа “близько”. Апостоли розуміли, що у світ прийшло велике Світло, що настав поворотний момент в історії світу. Але це ще не було сонячне світло великого Тисячолітнього Дня. Св. Павло казав, що темрява далі вкриває землю і густа темрява – людей. Господь Ісус сам пояснив, що світло, яке в той час світило від Нього, не було тим великим “Сонцем Справедливості”, яке пізніше сяятиме на весь світ. Також учні Христа не давали світла, яке могло би бути світлом сонця для світу людства. Наш Господь сказав Своїм учням, що вони повинні ставити своє світло на свічник, щоб воно могло давати світло тим, хто в Домі (Мт. 5: 14-16). Але, щоб освітити весь світ, потрібне буде світло “Сонця Праведності” – Христа та Його Церкви в славі. Наш Господь вказав, що це станеться при закінченні Віку, який тоді лише починався, – Євангельського віку (як його загально називають), християнської епохи.

На початку цього Віку Він посіяв насіння, яке мало зродити клас “нареченої” – клас, який мав царювати з Ним над світом в наступному віці. Але Він застеріг, що ворог, сатана, посіє насіння неправди на Господньому пшеничному полі і досягне успіху в вирощенні великого врожаю куколю. Наш Господь також сказав, що в кінці Євангельського віку Він буде особисто присутній і як великий Головний Жниввар збере кукіль в снопи для спалення і пшеницю до клуні. Кажучи про той час, Учитель говорить: “Тоді праведники, немов сонце, засяють у Царстві свого Отця” (Мт. 13: 43).

Цей час ще повністю не настав. Але славний День вже зараз світає. Більшість членів Христа вже знаходиться зі своїм Господом з іншого боку завіси, і світло світанку посилюється. Скоро День буде у всьому своєму славному блиску. Світло світанку ще більше привертає нашу увагу до хронології і допомагає побачити помилки, зроблені в минулому усіма, хто намагався збудувати хронологію ще до того, як прийшов час зрозуміти її виразно. Воно показує нам, що було зроблено помилку в сто двадцять років і ще кілька менших помилок.

Стежачи біблійну хронологію до наших

днів, бачимо, що ми зараз живемо на самому світанку великого Сьомого Дня великого Тижня людини. Про це наочно свідчать події, які відбуваються скрізь довкола нас. Тисячолітній Вік вже почався, День Господа вже діє – присутній. Тому ми не повинні спати, але усіляко бути пильними. Деякі жахливі речі мали статися по мірі надходження Дня Христа, напередодні повного сяєва Сонця. Наприклад, теперішня величезна війна, яка справді є жахливою річчю, була передбачена давно (Єр. 25: 15-38; Йоїл. 3: 2, 9-16). Щодня вона збільшується в масштабах та силі і незабаром перейде в революцію, щоб за нею квапливо прийшов хаос анархії. Великий противник вміє представляти темряву у вигляді світла, і воюючі народи справді думають, що вони, вбиваючи один одного, виконують Божу службу.

Виникає питання: “Чи Сполучені Штати також будуть вплетані в ці події?” Можливо. Або ж ця країна отримає свою частку відплати в близькій революції та анархії. Весь цей жахливий стан ми приписуємо темряві, яка панує над світом внаслідок засліплюючих ошуканств противника. Але Бог поверне людські справи для Своєї слави і для остаточного добра людини, поваливши панування самолюбства і встановивши Своє славне Царство Праведності та Любові.

“Відкиньмо вчинки темряви”, – наполягає апостол. Така пересторога була властивою за днів св. Павла. Хто розумів, що Ісус є Світлом світу, кого просвітило Його Світло, той ставав палаючим та сяючим світлом і міг зрозуміти, що велика темрява, яка панує довкола нього, є у великій мірі наслідком неучтва, забобон, нерозуміння речей. Весь язичницький світ знаходився в густій темряві. Навіть юдейський народ був у темряві, за винятком меншості, яка прийняла світло. В якій темряві знаходилися юдеї? Вони були в темряві щодо Божого Плану і значення Обітниці благословення світу, даної Аврааму та його Насінню.

ВЕСЬ СВІТ ЛЕЖИТЬ У ЗЛОМУ

Усі, котрі сталися дітьми світла, котрі прийняли світло від вчення Учителя чи Його вибраних апостолів і ввійшли в стосунки Угоди з Богом через зачаття Святим Духом, сталися членами особливого Насіння Авраама, яке має

благословити світ в грядущому віці. Але народ Ізраїлю був відкинений, позбавлений головної милості. В 70 році н.е. його національна будівля була дощенту зруйнована, а самі юдеї були розсіяні по всіх світах. Яким був стан народу в той час? Ми розуміємо, що хоча Ізраїль був у темряві, інші народи були у ще більшій темряві, навіть якщо багато з них “Бога шукали,.. чи Його не відчують і не знайдуть”. Водночас бог цього світу засліпив розуми невидющих. Зрештою, він засліпив розум більшості людей зі всіх народів неучтвом, забобонами та “науками демонів”.

Диявол тримає людей в такому стані, що вони не можуть думати про те, що Бог добрий. Весь світ лежить в злому. Тільки справжня Церква Бога, Церква Христа не є в злому. Діти світла – єдиний виняток. Своє світло справжній народ Бога здобуває з Його Слова. Його члени повинні мати олію в собі – олію Святого Духа. Але деякі з них не були вірні світлу і потрапили в заколот; деякі ще є немовлятами в Христі, а деякі ще зовсім слабкі через нестачу духовної їжі, яку Господь приготував.

До цього Божого народу Святе Письмо звертається на протязі всіх вісімнадцяти століть. Ми досягли днів, де бачимо, що світло Слова повністю підтверджується працею Нової Епохи, яка починається. Світло Зоріння цілковито підтверджує Біблію. Св. Павло каже, що ми повинні “відкинути вчинки темряви” і “зодягнутися у зброю світла”. Вчинки темряви – це речі, які діються в темряві. Вчинки темряви – це вчинки гріха. Ці вчинки, загалом, не робляться відкрито. Їх, як правило, ховають, щоб вони не сталися явними для світла. І якщо вони все-таки відбуваються явно, то тільки тоді, коли їх видають за вчинки світла. Скрізь, куди йде справжнє світло Ісуса Христа, воно докоряє цим вчинкам темряви.

Книжники та фарисеї за днів Ісуса були користолюбцями. Ісус засуджував їхні вчинки, бо вони були удаваними. Молячись на рогах вулиць і т.п., вони наодинці пожирали доми вдів – використовували їх та забирали в них майно. Але так можна було сказати і про людей загалом – про поган і про юдеїв. Апостоли перелічили багато видів зла, поширених в той час – перелюб,

нечистість, заздрість, чари, ворожнечі, гнів, незгоди, ересі, заavidки, ідолослуження і т.п. Все це вчинки темряви, діла плоті та диявола, і їх роблять скрізь.

ЗБРОЯ ПОВЕРХ ОДЯГУ

Ми повинні зодягнутися у “зброю світла”. Подумаймо про світло, яке ми отримали – світло знання про Бога, про Його волю, про те, заради чого ми живемо, про характер, який потрібно мати, щоб Господу було угоднo дарувати нам нагороду вічного життя, найвищу його форму. Маючи все це знання, зодягніть його як зброю для захисту. Знаючи, чого Бог вимагає, зодягніть все це, але не як одяг, а як зброю поверх одягу. Зодягніть панцир праведності, який закриває серце. Зрозумійте, що тільки чистота серця та абсолютна відданість Богу береться до уваги. Пам’ятайте, що Бог стоїть за нас. Візьміть Меч Духа, Боже Слово, і всі різні частини зброї, перераховані апостолом. Вони становлять “зброю світла”, названу так, бо вона походить від світла Правди.

Сьогодні нам так само важливо, як Церкві за днів апостолів, зодягнутися в цю зброю і скинути з себе вчинки темряви. Якщо вся зброя була потрібна завжди, то вона потрібна також сьогодні. Господь має справу з кожним з нас особисто – і в тому, щоб скинути з себе вчинки темряви, і в тому, щоб зодягнутися в зброю світла. Кожен, хто зодягне цю зброю, побачить, що він є в згоді з Господом та усіма, котрі є справді Його. В міру того, як вірні Божі діти щораз більше входять в цей День Господа, вони щораз більше “бачать... око-в-око”. Віримо, що ніколи не було такого часу, коли би стільки Господнього народу бачило око-в-око речі, які треба з себе скинути і в які треба зодягнутися. Віримо, що ніколи не було такого часу, коли стільки дітей світла одягало на себе всю Зброю Світла. Тому ми ще більше маємо відповідальність “поводитися як діти світла”, а не як діти темряви.

НЕБЕЗПЕКА НАВІТЬ ДЛЯ ПОВНІСТЮ ПОСВЯЧЕНИХ

Цілком можливо, що навіть деякі повністю посвячені Божі діти, оточені турботами цього життя або стомлені боротьбою з гріхом та злом, чи до певної міри одурені нинішніми

речами, які поглинають час і почуття, можуть так чи інакше стати сонливими і опинитися в стані, де вони потребуватимуть пробуджуючого застереження, яке апостол при нагоді дає Церкві і яке вкрай своєчасне: “Пора нам уже пробудитись від сну”. Прийшла пора на щирий, наполегливий розгляд самого себе, на більш дбайливе пильнування, щоб не дозволити речам цього “теперішнього злого світу” поглинути наші думки та енергію і поставити під загрозу наші небесні надії, які незабаром здійсняться, якщо ми позостанемося вірними до кінця. Надзвичайно важливо намагатися бути якомога ближче до Бога, мати особисту спільність з Ним, проявляти більше самозречення, більш дбайливо нести хрест, більш уважно підпорядковуватися в усьому досконалій волі Господа щодо нас. А воля Господа, як знаємо, не є нерозумною, тому нам обіцяно вдосталь Його благодаті на кожний день, кожну годину, кожну мить!

Дбайливе, наповнене молитвою дослідження власного серця дозволить побачити, в чому саме ми недостатньо підкоряємось досконалій волі Бога. Якщо ми знайдемо в собі якусь викривлену стежку, її треба виправити. Ось так ми щораз більше “зодягнемось Господом Ісусом Христом” – здобудемо розум, вдачу Христа, дух любові і відданості, які характеризували Його. За той короткий час, який нам залишився, важливо повністю пробудитися і з усією наполегливістю присвятити себе вихованню Богоподібної, Хриstopодібної вдачі Любові, яка намагається понад усе прославляти Бога, налаштована доброзичливо до братів, має відпочинок в дорогоцінних обітницях, довіряє повністю і в темряві, і в світлі, і не містить навіть тіні сумніву, що все добро, обіцяне в Божому Слові, виконається!

ХОДИМО “ЯК ЛИЧИТЬ СВЯТИМ”

В контексті св. Павло нагадує: “Як удень, поступаймо добродібно”. Він перераховує деякі погані вчинки, поширені в той час – п’янство, сварню, гульню, розпусту. Не треба одразу думати, що він це висказав як докір християнським віруючим в Римі. Це була пастирська пересторога, що їм слід остерігатися таких гріхів, і немовби нагадування, що принципи,

які вони прийняли як християни, є в прямій протилежності до загальноприйнятих принципів. Між поганами існували різні критерії моральності. Багато віруючих у Римі були язичниками і звикли до неморальності. Тому слова апостола були словами застереження, бо ми не думаємо, що святі були винні в таких речах. Попередні слова апостола проливають світло, попереджаючи: “Як удень, поступаймо добродібно”. Більшість сварок та п’янства робиться вночі, і таким є звичай навіть тепер. Вчинки темряви та гріха з певних причин найбільше мають успіх саме вночі. В людей є інші справи, щоб займатись ними вдень, а зловмисники використовують ніч для свавілля, пиятики та злочинів. Отже, зло підкрадається здалека. Темрява, мабуть, похваляє такі вчинки, ховаючи їх в тій чи іншій мірі. Апостол каже, що це є велика ніч темряви, гріха, але ті, котрі є в Христі, не є в темряві, бо вони були приведені до Божого світла. Ми чекаємо повного світанку Поранку Нової Епохи – намагаємось жити в згоді з ним. Тому зараз, каже він, поступаймо добродібно, відверто, щоб усі бачили і знали наше життя. Будьмо добродібними у всьому: не проповідуймо одне, роблячи інше.

Зважаючи, що день, згаданий тут, є Тисячолітнім Днем, можемо впевнено сказати, що жодна грішна в своїй суті річ не отримає дозволу в той час. “Бо вийде Закон із Сіону, а слово Господнє із Єрусалиму” (Мих. 4: 2). “І право за мірило Я покладаю – каже Єгова, – а справедливість вагою; і притулок брехні град понищить, а сховище води заллють” (Іс. 28: 17). Хто спробує в той День жити бунтівним чином, в п’янстві чи якомусь іншому грісі, буде негайно покараний.

Апостол нагадує, що ми, як Господні святі, повинні жити так, як житимуть в той День, коли він повністю настане – коли Сонце Праведності залле своїм промінням цілу землю. Частина нашої перемоги – жити так, немовби цей День вже був повністю запроваджений, немовби все стало явним. Хто сприйме пораду апостола саме так, той обов’язково матиме рясне благословення. Фактично будь-який інший шлях, напевно, буде згубний для нас як Нових Створінь в Христі!

СЛУХНЯНІСТЬ І ЦАРСЬКІ ПОЧЕСТІ

ПСАЛОМ 21

СЛАВА ЦАРСТВА МЕСІЇ – НАГОРОДА ЗА ЙОГО СЛУХНЯНІСТЬ ЄГОВІ – НЕМИНУЧЕ ЗНИЩЕННЯ ЙОГО ВОРОГІВ – ЧИ МИ ВЖЕ Є СОРОК РОКІВ В ТИСЯЧОЛІТТІ?

“Господи, силою Твоєю веселиться цар, і спасінням Твоїм як він сильно радіє!” (вірш 2).

Юдеї з практичного боку підходили до обіцяного Царства Месії, в якому вони мали займати славне місце і в якому всі народи мали отримати благословення. Але вони не збагнули двох речей: перше, що перед тим, як Адам та його рід могли повернутися до Божественної милості та вічного життя в Едемі, мала бути дана викупна ціна за гріх Адама; друге, що Месія, перш ніж отримати возвеличення (як задумав Єгова), мав показати на основі Своєї покори, слухняності та відданості до смерті, що Він заслуговує на нього. Св. Павло говорить, що Ісус, Відкупитель, виконав все це, що Він залишив славу, яку мав у Отця, упокорив Себе, щоб стати людиною (але не грішною людиною), і тоді, як людина, упокорив Себе до смерті, та ще й смерті на хресті; що завдяки цьому Бог високо підняв Його – набагато вище ангелів – і зробив учасником Божественної природи і спадкоємцем усіх обітниць слави, честі та безсмертя (Фил. 2: 8-11).

Багато тих, котрі це добре розуміють, не спроможні прийняти біблійне твердження, що Божий задум також включає клас Церкви як Нареченої Месії – учасників Його страждань та випробувань і учасників Його вивищення та слави. Тільки побачивши це, ми можемо властиво зрозуміти зволікання із встановленням Царства. Воно затримується, щоб вся Церква, визначена Богом, могла бути укомплектована, випробувана, визнана і прославлена в Першому Воскресінні, а потім представлена з Месією як Небесне Царство.

Існує багато дивних думок через невміння зайняти біблійну сторону, а також з причини фальшивої теорії, що Царство вже було встановлене в славі. Звільнивши свій розум від таких непорозумінь, дослідники Біблії бачать зараз, що Царство Месії знаходиться поруч – у дверях. Вони щораз більше усвідомлюють, що нинішня жахлива війна є початком низки клопотів, які

розвіють теперішній стан речей і запровадять Нову Епоху Царства Месії, про яку ми так довго молимося: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”.

Хоча це буде духовне Царство (як і царство сатани в теперішньому часі) – Царство Отця, невидиме для людей, – воно буде дійсним Царством, яке здійснюватиме владні повноваження та авторитет більш повно, ніж будь-яке земне царство, бо йому не заважатимуть жодні людські обмеження та умови. До того ж Біблія свідчить нам, що Стародавні Гідні юдейського походження воскреснуть до досконалості, і в земній славі стануть для людей видимими представниками прославленого духовного Христа, Голови та Тіла.

Ісус наголосив на цій думці юдеям, кажучи: “Побачите ви Авраама, та Ісаака, та Якова, та пророків усіх в Царстві Божім” (Лк. 13: 28). Але про себе Він сказав: “Ще недовго, і вже світ Мене не побачить” (Ів. 14: 19). Проте всі побачать Його в тому значенні, що остаточно всі очі розуміння відчиняться, і всі зможуть побачити світло знання слави Бога, яке наповнить цілу землю (Об. 1: 7; Ав. 2: 14).

ЦАРСТВО МЕСІЇ ПОЧАЛОСЯ

Біблійні дослідники твердять на основі пророцтв, що Царство Месії почалося в 1878 році. Вони вважають, що хоча його головна діяльність відбувається в напрямку Церкви – збирання пшениці, відокремлення куколю і т.д. – воно також має всесвітній вплив, бо протягом цього часу світанку Нової Епохи Бог піднімає завісу забобонності і показує людству таємниці техніки та хімії, які вже сталися для нас безцінними і які в близькому майбутньому, без сумніву, набудуть ще більшого розмаху, коли Месіанське Царство буде повністю запроваджене при кінці великого Часу Горя, яке вже починається в Європі та Мексиці.

Серед інших проявів впливу Царства у світі дослідники Біблії вказують на дивовижний

поступ у справі реформ у напрямку обмеження вживання алкоголю. Дивовижна хвиля заборони спиртного, що стихійно пронеслася Сполученими Штатами, доповнилася вимогами веденої війни закордоном. Ми не повинні сподіватися надто багато в цьому напрямку. Але ми повинні так чи інакше сподіватися відголосу цього, особливо внаслідок корінного повороту подій, який ця війна принесла мешканцям Європи.

Справді, не загаюлися відомості про те, що перші заклики заборонити спиртне з'явилися також в Європі. Ми мали схожу ситуацію в Америці і зрозуміли, що в цих справах світ загалом рухається у правильному напрямку. Рух проти опіуму та інших наркотиків також веде у правильному напрямку. Його супроводжують

численні викривання різних зловживань і уроки жахливих покарань за ці зловживання, про що свідчить добре відомий факт, що сифіліс зупиняє розумовий розвиток і через кілька років приводить до безумства.

Продовжуючи молитись "нехай прийде царство Твоє", ми, як Божий посвячений народ, працюймо далі над приготуванням свого характеру, щоби виявитися гідними місця в Царстві, вчинивши своє покликання і вибрання певним. Також продовжуймо на кожному кроці бачити докази того, що ми знаходимося на світанку Царства, навіть якщо його Сонце Справедливості не може зійти повністю, доки Церква не перейде за завісу.

R5761 (1915 p.)

ПРАЦЯ ІЛІ ПЕРЕД ВОЗНЕСІННЯМ

1 ЦАРІВ 20: 1-21

ПОРАЗКИ ЧЕРЕЗ П'ЯНСТВО – СИРІЙСЬКИЙ ЦАР ВЕДЕ ВІЙНУ З ІЗРАЇЛЕМ – СТОЛИЦЯ ІЗРАЇЛЮ В НЕБЕЗПЕЦІ – ЦАР БЕН-ГАДАД ПЕРЕКОНАНИЙ В ПЕРЕМОЗІ – ЗАВЧАСНЕ СВЯТКУВАННЯ ПЕРЕМОГИ СЕРЕД П'ЯНОЇ ОРГІЇ – НЕВЕЛИЧКЕ ВІЙСЬКО ІЗРАЇЛЬТЯН З БОЖЕСТВЕННОГО НАКАЗУ РОЗБИВАЄ СИРІЙЦІВ І ВЛАШТОВУЄ ЖАХЛИВУ РІЗНЮ – КОНТРАСТ СУЧАСНИХ ВІЙН – ЧОМУ БОГ ДОЗВОЛЯЄ ВІЙНИ, ЛИХА, ХВОРОБИ, БОЖЕВІЛЛЯ І Т.Д.? – КОЛИ ВІЙНИ ПРИПИНЯТЬСЯ? – ЧИ ПОВИННІ ХРИСТІЯНИ БРАТИ УЧАСТЬ У ВІЙНІ?

Наша лекція розповідає про напад сирійців на ізраїльтян, чия столиця, Самарія, опинилася в облозі, а самого царя охопив страх, що доведеться припинити опір. Сирійський князь хвалькувато признався, що він з ними зробить, а потім наказав здатися. Цар Ахав розгубився і вирішив, що опір даремний, але Господнє послання відновило його відвагу і дало зрозуміти, як вести бій далі. Дотримуючись вказівки, ізраїльтяни здобули велику перемогу. До цього спричинився сам сирійський цар, Бен-Гадад, котрий в той час був п'яний, а з ним його вельможі. Це не дозволило їм розпорядитися справжньою силою свого великого війська і привело до великої поразки.

Всі війни минулого никнуть перед нинішньою великою сутичкою, яка набирає сили в Європі. Один з британських лордів, звертаючись нещодавно до робітників і заховаючи їх до самовіддачі у виробництві військового

спорядження, сказав, що в самій лише Бельгії британці видали на зброю більше грошей, ніж під час усієї Бурської війни. Швидкість, з якою стріляють сучасні гвинтівки, і бійня, яку вони при цьому влаштовують, просто страхотливі. Достовірні дані кажуть, що дванадцять мільйонів добірних вояків Європи вже або вбиті, або поранені, або потрапили в полон, і ми можемо слушно припустити, що війська, які сьогодні протистоять один одному, нараховують ще десять мільйонів.

Якщо взяти до уваги, що один вояк, озброєний скорострільною гвинтівкою, вартий стільки, скільки двадцять і навіть сто чоловік під час колишніх воєн, то це певною мірою дозволяє уявити собі, якою жахливою є нинішня війна. Святе Письмо, здається, говорить, що вона не принесе великої перемоги жодній з воюючих сторін і що остаточно всі народи, вплутані в неї, виснажаться украй – не тільки втратять

більшість боєздатних сил, але й зубожіють фінансово і опиняться в скрутці, де їхні цінні папери стануть безвартісними.

УРОКИ ВІЙНИ

Сумно визнати, але наша сучасна розхвалена цивілізація вважає таку війну єдиним шляхом до того, щоб великі народи світу прийшли до згоди в справах, які становлять взаємний інтерес щодо землі, яку Бог дав людським синам в спільний спадок. Якщо ми візьмемо до уваги, що воюючі народи називають себе християнськими, то від цього стає ще страшніше. Єдина втішна думка – що нещасні одурені народи не розуміють значення слова “християнин”, і переважна більшість з них ніколи не була християнами. Але справжніх християн, святих, напевно, можна зустріти в усіх арміях країн, де військова повинність є законом. Дослідники Біблії з різних армій час від часу діляться враженнями про своє становище і про намагання високо тримати Світло і звіщати Господні чесноти навіть у таких грізних умовах.

Насправді люди в світі починають пробуджуватися і усвідомлювати факт, що хвалені чотириста мільйонів християн є, як правило, такими ж далекими від Бога та християнських ідеалів, як мільярд двісті мільйонів язичників. Їхнє пробудження повинно допомогти їм збагнути, що мета справжньої Церкви та її місія – не наvertати світ, а готуватися до того, щоб належати до класу Царства Месії, Нареченої, Дружини Агнця, співспадкоємиці Месії в Його Небесному Царстві. Якщо ця війна хоч в якійсь мірі навчить такої лекції, то вона не буде марною. Якщо святі Бога, пізнавши свій шлях більш досконало, виконуватимуть власне посвячення Господу і чинитимуть певним своє покликання та вибрання, щоб здобути місце в Царстві, вони отримують частку в Першому Воскресінні до духовних умов. Тоді, разом зі своїм Відкупителем, вони будуть благословляти світ людей на людському рівні, піднімаючи охочих та слухняних до людської досконалості.

ЧОМУ БОГ ДОЗВОЛЯЄ ВІЙНИ

Багато хто запитує: Чому Бог дозволяє війни

і, навіть більше, чому Святе Письмо наводить на думку, що Бог спричиняє війни? На це відповімо, що для людини немає суттєвої різниці, чи її смерть наступить внаслідок поранення багнетом, мечем чи кулею, чи внаслідок туберкульозу, пневмонії, віспи або загального занепаду організму. Якщо для людини це не становить жодної різниці, то можемо сказати, що ще менше різниці це становить для Всемогутнього. Божим покаранням для нашого роду є покарання смертю – незалежно, як воно прийде. Це покарання діє вже шість тисяч років, і весь наш рід йде до гробу на основі вироку “вмираючи помреш”.

Отже, надія всіх є в Христі і, через Його смерть, у воскресінні мертвих, яке Він здійснить в Тисячолітті. Його вірна Церква, Його Наречена, котра матиме з Ним участь в Царстві, воскресне першою і перейде на рівень слави, честі та безсмертя. Решта світу вийде, як каже Біблія, “кожен у своєму порядку”. Люди вийдуть, щоб навчитися про Доброту Бога, Мудрість Бога, Силу Бога, Любов Бога і щоб порівняти це знання з тим, чого вони навчилися в попередньому житті під пануванням Гріха та Смерті. Поки що (з Божественної точки зору), всі люди, як стверджує Біблія, засинають в смерті, чекаючи пробудження Царством Месії, коли їм буде представлена велична нагода, про яку Він подбав для всіх, щоб вони могли втекти від гріха і остаточно від смерті.

“І ЖОДНОГО ПРОКЛЯТТЯ БІЛЬШЕ НЕ БУДЕ”

Божественна обітниця і задум полягає в тому, що під владою Месіанського Царства війни і всі інші лиха будуть припинені назавжди. Замість того, щоб людство йшло до гробу, буде встановлено протилежний порядок – воскресіння мертвих. Замість хвороб, недугів та безумства прийде зцілення, сила та реституція (Дії 3: 19-21). Кажучи про результат Його Тисячолітнього Царства, Ісус стверджує, що в той час буде забране прокляття і замість нього прийде Боже благословення, і остаточно вже не буде стогону, вмирання, плачу та болю. Всі ці благословення є зараз тільки у вигляді обітниці. Їх може розуміти

і ними може радіти тільки Церква, залежно від віри в Бога і розуміння Його Слова.

Біблія каже нам, що після того, як духовне Царство Месії перейме справи світу, ніхто і ніщо не матиме права шкодити або нищити у всьому славному Божому Царстві. Це означає, що духовна поліція візьме людство під повний контроль. Кожний лихий намір буде покараний, як тільки він стане знаний і перед тим, як буде впроваджений в чин. Так само кожний добрий вчинок, добре слово і добра думка принесуть благословення реституції, здоров'я і силу – розумову, моральну, фізичну. За таких умов світ дуже швидко навчиться відрізнити добро від зла. Люди швидко дізнаються про зміну епохи і про те, що надалі кожна грішна думка, кожне слово та кожний вчинок обов'язково будуть покарані, тоді як кожна добра думка, добре слово і добрий вчинок отримують благословення. Біблія говорить про такий стан речей, кажучи: “Коли присуди твої сходять на землю, мешканці світу справедливості вчаться” (Іс. 11: 9; 26: 9, Хом.; 28: 17).

ХРИСТІЯНИ НА ВІЙНІ

Багатьом складно зрозуміти вчення Ісуса та апостолів відносно війни, коли вони порівнюють це вчення з Господніми наказами для юдеїв і Його благословенням для їхніх воєн. Цю річ можна зрозуміти тільки з однієї точки зору – біблійної. Перше запрошення для деградованих людей статися синами Бога, співпадкоємцями з Ісусом Христом, їхнім Господом, датується від часу Ісуса, і особливо відтоді, як Він помер за наші гріхи, встав з мертвих, піднявся на небо, щоб з'явитися перед Богом за нас і, як результат цього, злити на учнів, які чекали, Святий Дух Бога та силу, яка давала зачаття до нової природи. Відколи Адам згрішив, до того часу ніколи не було синів Бога. Мойсей був лише слугою, а Авраам – другом. Св. Іван запевняє нас, що свобода (привілей) статися синами Бога прийшла через нашого Господа Ісуса (в Його першому приході) до тих, котрі Його цілковито прийняли (Ів. 1: 12, 13).

Сини Бога, ще названі Тілом Христа, Нареченою Христа, не є зі світу. Вони вибрані і

відділені від світу Божественним покликом і духовним зачаттям. До них Ісус говорив: “Ви не від світу, як і Я не від світу”; “Я вибрав вас [зі світу], і вас настановив, щоб ішли ви й приносили плід. Отець Мій прославиться в тому, якщо рясно зародите” (Ів. 17: 14; 15: 16, 8). Тепер же плоди Духа, каже апостол, є явні – покора, доброта, терпеливість, довготерпіння, братня доброзичливість, любов. Якщо ці речі будуть в нас і ряснітимуть в повній мірі, то вони зроблять нас нелінивими, ані безплідними в знанні нашого Господа Ісуса Христа, і нам буде дано щедрий вхід у вічне Царство нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа, про яке ми молимося “Нехай прийде Царство Твоє” і в яке маємо ввійти через переміну у воскресінні, в своєму часі (Гал. 5: 22, 23; 2 Петр. 1: 5-11).

ПОМИЛКОВО ЗАСТОСОВАНІ ВІРШІ

Чи Бог дає Своєму класу духовно зачатих дітей якусь особливу настанову щодо війни? А може вони в цій справі підкорені існуючій владі? Відповідаємо, що весь Господній народ є воїнами Хреста, тому апостол застеріг, що зброя нашого воювання не є тілесною (2 Кор. 10: 4). Біблія не дає жодного уповноваження посвяченому Божому народу йти на війну, воювати, вбивати, відбирати в інших життя або майно. Нинішня велика війна тільки демонструє факт, що якщо її учасники в своїй більшості були колись християнами, то вони були лиш немовлятами в Христі і не розуміли вчень Господа.

Однак ми помітили, що в усіх воюючих країнах є особи, які, іменуючи себе служителями Христа, є агентами по набору рекрутів. Для переконування молодих людей використовуються усілякі аргументи всупереч вченню Господа. Ті самі служителі, котрі звикли висміювати турків, які в попередніх війнах обіцяли турецьким солдатам при смерті паспорт до небесного раю, тепер переконують всіх, на кого мають вплив, бути готовими йти в бій і віддавати своє життя. Німці одягають на своїх солдатів пояси з написом “З нами Бог”, а британські служителі цитують біблійні вірші, щоб заохотити молодих новобранців і при цьому увінчати полеглих ореолом слави.

ОГНЯНА КОЛІСНИЦЯ ІЛЛІ

2 ЦАРІВ 2: 1-12

ІЛЛЯ, ЄЛИСЕЙ ТА ПРОРОЧІ ШКОЛИ – КОЛІСНИЦЯ ІЛЛІ ТА ОБРАЗНЕ ПІДХОПЛЕННЯ – ІЛЛЯ ТА ВСІ ПРОРОКИ ДАЛІ СПЛЯТЬ – ВОНИ НЕ МОЖУТЬ ОТРИМАТИ СВОЄЇ НАГОРОДИ, ДОКИ ЦЕРКВА НЕ БУДЕ ПРОСЛАВЛЕНА У ПЕРШОМУ ВОСКРЕСІННІ – СЦЕНА ПРЕОБРАЖЕННЯ – ЗНАЧЕННЯ ПОДОРОЖІ ІЛЛІ ТА ЧОТИРЬОХ ЗУПИНОК – ЦІКАВА ТА КОРИСНА ОБРАЗНА ЛЕКЦІЯ

“Радість велика з Тобою, завжди блаженство в правиці Твоїй” (Псалом 16: 11).

Відколи дослідники Біблії побачили, що життя Іллі було пророцтвом – що Ілля зображував, тобто символізував, цілу Церкву в її земних випробуваннях, – його історія викликала ще більше зацікавлення і стала більш дохідливою. Ілля був вірним слугою Бога, але велике пророцтво на основі його життя не було зрозумілим навіть тоді, коли Господь згодом ствердив: “Ось Я пошлю вам пророка Іллю, перше ніж день Господній настане, великий і страшний” (Мал. 4: 5). Цей позаобразний Ілля, починаючи з Ісуса в плоті, приходить і проголошує світу своє послання вже понад вісімнадцять століть. Віримо, що взяття Іллі в огняній колісниці, про яке говорить нинішня лекція, має незабаром відбутися щодо Церкви Христа в плоті. Незабаром її вже не стане в плоті, бо Господь її забере, прославить із Собою. Як пояснює апостол, вона зустрине Господа на повітрі, в царині духовної влади на землі – в Царстві сили та великої слави (1 Сол. 4: 17).

Єлисей отримав можливість стати наступником Іллі, і в своєму бажанні супроводжувати Іллю і служити йому, здається, був ведений властивим духом запалу. Коли Ілля був узятий в огняній колісниці, його плащ перейшов у спадок Єлисеєві, показуючи тим самим, що він став наступником Іллі, щоб отримати особливе благословення його духа. Хоча ми впевнені, що Ілля зображував Божу Церкву в тілі, ми не до кінця переконані, що Єлисей також був образом і представляв другий клас Божого народу, про який Біблія інколи згадує як про клас “нерозумних дівчат”, слуг класу Нареченої, що йдуть за нею, як про Велику Громаду, числа якої ніхто не знає і яка перейде через велике горе і здобуде місце перед Престолом, не зумівши здобути з

класом Іллі місця на Престолі як співспадкоємці з Христом (Мт. 25: 1-13; Пс. 45: 15, 16; Об. 7: 9-17).

Сини пророків, мабуть, теж є образом. Якщо так, то вони, очевидно, представляють третій клас, який був знайомий з Іллею та Єлисеєм, але не був з ними тісно пов’язаний. Факт, що сини пророків обговорювали з Єлисеєм відхід Іллі, не обов’язково означає, що вони вірили в цю річ. Вони знали, що Ілля сподівається піти, але про їхні сумніви свідчить факт, що за якийсь час вони влаштували пошуки, щоб побачити, чи Ілля не впав десь, скинутий вихором. Їхні пошуки і остаточна переконаність показують, що певен час деякі класи християнського народу, очевидно, сумніватимуться в тому, чи Церква справді перейшла до слави, але за якийсь час їхні сумніви минуться. Можливо, три дні пошуків були символічними, представляючи три роки.

ІЛЛЯ НЕ Є В НЕБІ

Більшість біблійних досліджень колись були поверховими. Деякі погляди та віровчення минулого сприймалися як правильні, тому Біблію досліджували для того, щоб підтримати вікові традиції, а не з метою переконатися в їхній достовірності. Дбайливе дослідження виводить сьогодні на світло факт, що в усьому Старому Заповіті не сказано ані слова про те, що хтось пішов до неба, окрім згадки про випадок з Іллею та виразу, що “ходив із Богом Енох, і не стало його, бо забрав його Бог” кудись.

Біблія виразно показує, що будь-яка пропозиція небесного життя була неможливою, доки Ісус не помер як Відкупитель людини. Святе Письмо запевняє нас, що життя та безсмертя були виведені на яв Ісусовим Посланням. Попередньо з приводу цих речей не було нічого ясного та конкретного (2 Тим. 1: 10).

Ісус мав першим перейти з земного до небесного стану через Свою переміну у воскресінні – “умертвлений тілом, але Духом оживлений” (1 Петр. 3: 18). Церква має обітницю подібної славної переміни, чекаючи на всіх вірних, які йдуть слідами Учителя. Їхня переміна має бути під час Другого Приходу Ісуса. Вони, як розумні дівчата, як клас Іллі, перейдуть за завісу від земних до небесних умов. Ця переміна буде обов’язковою для їхнього входження в Царство, бо “тіло й кров посісти Божого Царства не можуть” (1 Кор. 15: 50). Трохи пізніше труднощі допоможуть в розвитку класу Великої Громади, представленому в Єлисеї. Ще пізніше Господні благословення злинуть через Царство Месії на всю людську сім’ю.

Хоча Старий Заповіт не говорить про жодне запрошення для кого-небудь піти до неба, однак Новий Заповіт дає запевнення Церкві про “високий поклик”, “небесний поклик” (Фил. 3: 14; Євр. 3: 1). Св. Павло показує, що Господь передбачив для Євангельської Церкви благословення, які відрізняються від інших. Навіть Стародавні Гідні, включно з Авраамом, пророком Давидом, Іллею, Єлисеєм, Мойсеєм та іншими, не можуть належати до класу Церкви, бо вони не могли йти слідами Ісуса. Їхня відданість Богу та праведності має бути щедро нагороджена, але їм належатимуть земні благословення в Раю, що буде встановлений Царством Месії по всій землі.

Св. Павло, перерахувавши достойні характеристики минулого, каже: “Всі вони, одержавши засвідчення вірою, обітниці не прийняли, бо Бог передбачив щось краще про нас, щоб вони не без нас досконалість одержали” (Євр. 11: 38-40). Іншими словами, Церква повинна отримати свою небесну спадщину першою, бо вона, як каже св. Яків, є первопочинном Бога з Його творив (Як. 1: 18).

Ісус рішуче стверджує, що Ілля не пішов до неба, кажучи: “Не сходив на небо ніхто” (Ів. 3: 13). Це підтверджує св. Петро, говорячи, що пророк Давид не пішов до неба, а далі є в гробі в Єрусалимі. Таким чином, св. Петро дає зрозуміти, що ніхто з пророків не пішов

до неба (Дії 2: 34). Наше велике зацікавлення подіями з життя Іллі виникає з факту, що його буквально підняття на небеса було частиною його загальної образної кар’єри, і що він зображував Церкву в тілі.

НА ГОРІ ПРЕОБРАЖЕННЯ

Ісус дав трьом апостолам – Петру, Якову та Івану – особливе видіння Своєї грядущої слави. Те, що вони бачили, було не дійсністю, а видінням, як згодом ствердив Ісус (Мт. 17: 9). Постаті в славі були реальними не більше, ніж слава, голоси та постаті, які бачив Об’явитель Іван. Св. Петро, один з трьох, говорить: те, що вони побачили, було репрезентантом грядущої слави Христа. При цьому він каже, що пророче слово є певнішим від видіння (2 Петр. 1: 16-21). В цьому видінні головною постаттю був Ісус, Мойсей представляв Епоху Закону, яка закінчилась з Христом, а Ілля представляв Євангельську Епоху, яка почалася з Христом.

ГІЛГАЛ, БЕТ-ЕЛ, ЄРИХОН, ЙОРДАН

Єлисей знав про те, що Ілля сподівається бути перенесеним, і з цими думками вони прийшли до Гілгалу. Але Господь не забрав Іллі, а послав його до Бет-Елу. Порада, щоб Єлисей почекав в Гілгалі, могла свідчити про те, що Єлисей трохи розчарувався і втратив віру в подальшу подорож. Але ж ні! Він пішов далі. Так само було в Бет-Елі, після чого вони пішли до Єрихона. В Єрихоні було те саме, і вони вирушили до Йордану. Перейшовши Йордан, вони помандрували далі, не маючи визначеного місця куди йти. Але, відколи вони підійшли до Йордану, за ними спостерігав натовп пророчих синів, надзвичайно зацікавлений усім цим.

Застосуємо ці речі в позаобразі до Церкви. Гілгал, мабуть, представляє початок жнивного часу – жовтень 1874 року. За цією датою, так виразно показаною в Біблії (Дан. 12: 12), з глибоким інтересом стежили численні дослідники Біблії, як за ймовірним часом укомплектування Церкви, хоча в Біблії про це нічого не сказано. Висновок був відверто дедуктивний, однак не існувало жодного ствердного виразу, що переміна Церкви відбудеться в той час. Оскільки ці

сподівання не вдалося переосмислити, прийшла певна міра розчарування. Однак клас Іллі вирушив до наступного пункту в супроводі тих багатьох, котрі були гідними вважатися приналежними до позаобразного класу Єлисея.

Події в Бет-Елі були дуже схожими. Бет-Ел відповідав би весні 1878 року. Вона виразно сприймалася як паралель прийняття Господом царського становища в кінці Юдейського віку, коли Він звернувся до юдейського народу словами: “Ось ваш дім зостається порожній для вас” (Лк. 13: 34, 35). Цю дату, позначену біблійним чином, не без підстав вважали часом прославлення Церкви, хоча Господь відкрито цього не обіцяв. Однак для всіх, котрі прийняли розчарування у властивому дусі, прийшло благословення.

Подорож привела до наступної дати, яка відповідала Єрихону, тобто до 1881 року. До цієї дати з боку багатьох дослідників Біблії був прикований значний інтерес, бо це була паралель часу, коли відчинилися двері для поган, і Корнилій, перший навернений поганин, був прийнятий до Божої сім’ї. Ми припускали, що це може означати зміну епохи, і в цьому образно було показано прославлення Церкви. Таке припущення було помилковим, але ми отримали велике благословення, після чого вирушили далі.

Наступним пунктом часу, позначеним у Біблії, був жовтень 1914 року – кінець Часів Поган. Це відповідало б Йордану. Численні дослідники Біблії повністю переконані, що 2520 років від Седекії закінчилися саме в жовтні 1914 року, що ця дата позначила кінець Божого дозволу язичницьким народам мати владу над світом. Вони переконані, що результатом цього є теперішня війна і що її остаточним наслідком буде цілковите повалення всіх царств світу і повне приведення Царства Месії до влади на землі.

Господь не казав, що Церква буде прославлена перед завершенням Часів Поган, однак з огляду на численні вірші Святого Письма такий погляд не здавався нелогічним. Не розчарувавшись, дослідники Біблії йдуть далі, так само як Ілля та Єлисей продовжували йти після

переходу Йордану. Однак перед ними вже не стоїть жодна конкретна дата, так само як Іллі не було сказано йти в конкретне місце. Вони просто йшли, сподіваючись, що Господь виконає Свою обітницю і забере Іллю в Своему часі і Своїм способом.

ОГНЯНА КОЛІСНИЦЯ І ВИХОР

Мандруючи удвох з Єлисеєм і не знаючи як далеко доведеться йти, Ілля промовив до нього: “Яку нагороду хочеш за те, що вірно подорожуєш зі мною?” Єлисей сказав, що йому найбільше хотілося б мати велику міру Духа Господа, який так яскраво проявився в Іллі. Той відповів, що таке велике благословення він може отримати лише за особливих умов, а саме, якщо вірно діятиме з ним до кінця – доки Ілля не буде забраний. Це було важко, бо коли б Єлисей дозволив собі втратити пильність, то не здобув би щедрого благословення.

Коли вони йшли отак, то ось несподівано огняна колісниця розділила їх! Символічною мовою це, мабуть, означає, що клас Іллі потрапить в огнисте горе, переслідування, і, тим самим, буде відокремлений від своїх спільників. Наступний символ – вихор, який забрав Іллю на небо, – означає подальше горе. Загально пророцтва стають зрозумілими після свого виконання, хоча попередньо є невиразними. Так само було в першому приході нашого Господа щодо пророцтв, які виконувалися в той час.

Ми не можемо сподіватися заздалегідь сприйняти виразно усю важливість огняної колісниці чи вихра. Для деякого думка про те, що доведеться бути забраним з теперішнього життя несподівано, насильницьким чином, в огняних труднощах і т.п. може здатися жакливою перспективою. Але так не буде з членами класу Іллі. Чекаючи на свою переміну, намагаючись жити щодня в повній готовності серця, вони будуть йти вперед без тремтіння. Яким би чином вони не були забрані, це стане звершенням їхніх надій (на виконання яких вони чекали так довго і про які молилися), їхнього визволення.

РЕСТИТУЦІЙНЕ СЛУЖІННЯ ЄЛИСЕЯ

2 ЦАРІВ 4, 5

ЄЛИСЕЙ ЗАЙМАЄ МІСЦЕ ІЛЛІ – ОБРАЗНЕ ЗНАЧЕННЯ ЦЬОГО – ОЗДОРОВЛЕННЯ ВОДНОГО ДжЕРЕЛА – СУТИЧКА З ХУЛІГАНАМИ-ПІДЛІТКАМИ – ПРИСУД ДЛЯ НИХ – ЇХНЄ ПОКАРАННЯ – ВДОВА НАГОРОДЖЕНА ЗА СВОЮ ВІРУ – ЗЦІЛЕННЯ ПРОКАЗИ НАЧАЛЬНИКА НААМАНА – НААМАН РАДИТЬСЯ ЩОДО СВОГО МАЙБУТНЬОГО

“Я Господь, Лікар твоїй” (2 Мойсея 15: 26).

Понад шість тисяч років наша земля знаходилася під Божественним осудом з причини гріха батька Адама та поширення цього гріха через його потомство, а також з причини Божого вироку за гріх. Ось причини, як каже апостол, чому наш світ був під “пануванням гріха та смерті” (Рим. 5: 14-19). Так само є далі, бо прокляття, тобто покарання, ще не усунене. Дякувати Богу, Біблія містить багато дорогоцінних обітниць, що незабаром засяє кращий День! Ця славна Епоха має бути запроваджена Царством Месії, про яке Ісус навчав молитися Свій народ: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”. Тоді настане славна зміна для світу. Сатана буде зв’язаний на тисячу років. Панування Гріха та Смерті припиняться, і почнеться панування Праведності та Життя.

Це панування має тривати тисячу років. За словами Ісуса його результатом буде повне усунення прокляття – звільнення людства від кожної проблеми та кожного захворювання, які прийшли на світ як покарання за гріх батька Адама і т.д. Від самого початку Царювання Месії Божі благословення почнуть приходити через Нього на світ, і відповідно почне зникати прокляття. Але повне благословення прийде приблизно в кінці Тисячоліття, і тоді буде повністю усунене прокляття. Це буде велетенська праця. За обітницею Ісуса остаточно вже не буде ані стогону, ані плачу, ані вмирання, бо перші речі, пов’язані з гріхом та смертю, минуться, і Він, як Цар царів і Пан панів, зробить все нове (Об. 21: 4, 5; 19: 16; 1 Кор. 15: 26, 54).

ПРАЦЯ ЄЛИСЕЯ ЯК ОБРАЗ РЕСТИТУЦІЙНИХ БЛАГОСЛОВЕНЬ

В попередній лекції ми звернули увагу на те, що дослідники Біблії переконані, що діяльність Іллі образно представляє випробування Церкви в тілі і її кінцеве прославлення. Відповідно, ми

можемо сподіватися, що Єлисей, супутник Іллі, на котрому позостався плащ Іллі з силою та повноваженнями як Господнього представника, зображував інший клас. На нашу думку, він представляв два класи: перше, він зображував тих, котрі зараз пов’язані з класом Іллі; друге, після взяття Іллі і після переходу Йордану він став образом тих, чиїм обов’язком буде роздавати реституційні благословення під час Тисячоліття. Давайте глянемо на кілька з цих образних подій.

ЧИСТА ВОДА – ЧИСТА ПРАВДА

(1) Однією мальовничою околицею протікав струмок з гіркуватою водою. Єлисей взяв жменю солі, пішов до верхів’я струмка і висипав її туди, наказавши в імені Господа, щоб відтепер в ньому була чиста вода. Намагаючись знайти позаобразний зміст цього в Тисячолітті, ми пригадуємо собі, що потік води представляє потік Правди, і що гірка вода, мабуть, представляє нечисті вчення. Очищення потоку в його верхів’ї могло би представляти те, що Господь обіцяв через пророка, кажучи про День Месії: “Бо тоді уста чисті народам Я дам, щоб усі вони кликали Ймення Господнє, щоб раменом одним послужити Йому” (Соф. 3: 9).

Мова про сіль, яка була вкинена до потоку, нагадує нам слова Учителя про Його справжніх послідовників: “Ви – сіль землі” (Мт. 5: 13). Власне через прославлену Сіль Землі прийдуть благословення – потоки Правди для відсвіження людей протягом тисячі років. Світло знання слави Бога наповнить цілу землю, як води покривають морські глибини (Іс. 11: 9; Ав. 2: 14).

ПОРАНЕННЯ В СУТИЧЦІ З ВЕДМЕДИЦЯМИ

(2) Коли Єлисей подорожував далі, він спіткав підлітків-хуліганів, які почали вигукувати: “Ходи, лисий! Ходи, лисий!” Це були молоді хлопці – не

діти, не малюки. Єлисей повернувся і сказав, що вони будуть покарані (в нашому тексті – “прокляті”). Зганивши їхню поведінку, він сказав, що за це буде покарання. І воно одразу прийшло. Дві ведмедиці напали на них і, намагаючись їх розшарпати, завдали їм ран. Немає підстави припускати, що ведмедиці їх з’їли або вбили. В сутичці з ведмедицями сорок два підлітки-хулігани дістали поранення, і це, мабуть, було покаранням за їхній поганій вчинок.

Схоже відбуватимуться суди над світом в Тисячолітті: покарання буде за кожний поганій вчинок і нагорода – за кожний правильний. Ось так через покарання, названі в Біблії судами, світ буде вчитися того, що є добре і погане, впродовж тисячі років. Написано: “Бо коли присуди твої сходять на землю, мешканці світу справедливості вчаться” (Іс. 26: 9, Хом.). Це причина, чому Тисячолітній вік називається Днем Суду світу. Св. Петро пояснює, що День в Господа як тисяча років (2 Петр. 3: 8). Св. Павло говорить нам, що Бог “визначив день [тисячу років], коли хоче судити поправді увесь світ” (Дії 17: 31). Цей суд буде у вигляді нагород та покарань, розумно даних, щоб люди могли вчитися праведності і ненавидіти гріх.

СКІЛЬКИ ВІРИ – СТІЛЬКИ ОЛІЇ

(3) Вбога вдова, обтяжена боргом, звернулася до пророка Єлисея за допомогою. Всі її запаси вичерпалися, і залишилося тільки трохи оливкової олії. Єлисей звелів їй зібрати весь посуд, що в неї був, а також позичити в сусідів, і налити в нього олію, аж весь він наповниться, а тоді продати цю олію за гроші і заплатити борги, а решту використати для щоденних потреб.

Ця історія може ілюструвати нам блаженну винагороду віри, яку Господь роздаватиме в Тисячолітті. Справді, тут показаний загальний принцип, за яким діє Господь. Борг треба сплатити. Справедливість не можна порушувати, тому будь-яке зроблене чудо може статися, перш за все, через благословення того, що ми вже маємо. Так, безсумнівно, буде і в Тисячолітті. Господь буде благословити те, що люди будуть мати згідно з їхньою вірою і що будуть вживати згідно з Його волею. Тоді воно намножиться, щоб повністю задовольнити всі їхні потреби.

Ісус проілюстрував це в одному зі Своїх чудес, і ми не повинні забувати, що Він дав зрозуміти, що Його чудеса зображували, тобто образно представляли, Його прихід в славі та велич праці Його Царства (Ів. 2: 11). Одним з них було нагодування п’яти тисяч людей малою кількістю вже впійманої риби. Кожна особа має якийсь талант, щось в наявності.

Лекція для нас така: використовуймо те, що в нас є, просячи Божого благословення і намагаючись вживати його в згоді з Його Словом, не маючи жодного сумніву. Господь завжди нагороджує віру. У випадку вдови, олії було достатньо, щоби наповнити весь позичений посуд, а також власні начиння. Тоді олія перестала текти.

ЗЦІЛЕННЯ СИРІЙСЬКОГО НАЧАЛЬНИКА ВІД ПРОКАЗИ

(4) На Далекому Сході проказа є одним з найбільш жахливих захворювань і загально вважається невиліковною. Біблія згадує проказу, мабуть, як образ гріха через те, що він невиліковний, хіба що станеться Божественне чудо. Нааман, головний начальник військ сирійського царя, мав проказу. В його домі була молода служниця-єврейка, захоплена в полон в одній з битв між сирійцями та ізраїльтянами. Розуміючи тяжке становище свого пана, вона розповіла пані, що в Ізраїлі є великий пророк, Єлисей, який, як вона переконана, міг би щось зробити для нього. Тому вона порадила, щоб він звернувся до цього пророка.

Річ, яка здавалася буденною розмовою, була сприйнята начальником Нааманом як остання і єдина надія. Він здобув від свого царя лист з проханням до царя Ізраїлю, який, по суті, зводився до наступного: “Посилаю цього листа рукою мого головного генерала, Наамана, котрий є прокаженим, і хочу, щоб ти подбав, щоб він зцілювся”. Цар Ізраїлю перелякався. Він знав, що в нього немає жодної влади над такою хворобою, яка вважається невиліковною. Тому він вирішив, що сирійський цар шукає зачіпки проти нього, а це означає війну, велике лихо. Цар роздер на собі одіж, як було звичаєм в той час, щоб показати свій великий розпач. Але справа дійшла до пророка Єлисея,

котрий негайно передав цареві слово, щоб той не боявся, а послав начальника до нього. Так і сталося.

Коли начальник прибув до дому пророка з великим караваном слуг, дорогих подарунків і т.д., він передав пророкові слово про своє доручення і про те, що він посланий до нього царем. Єлисей коротко відповів, що той має йти до річки Йордан і викупатися в ній сім разів. Нааман розлютився і промовив: “Цей чоловік навіть не повівся зі мною чемно. Чому він не вийшов до мене, не запитав про моє становище і про народ, який я представляю?” Далі він сказав, що в Сирії річки мають набагато кращу воду, ніж Йордан, і що Єлисей його висміяв.

Хоча поведінка Єлисея, без сумніву, була правильною, веденою Богом і вийшла на добре, Господньому народу навряд чи буде розсудливо дотримуватись її. В Новому Заповіті апостоли радять слугам Бога бути ввічливими до всіх і віддавати честь тому, кому вона належить. Однак все закінчилося добре. Слуги начальника порадили йому по дорозі додому піти до Йордану і спробувати зробити так, як сказав пророк Ізраїлю. Шкоди воно не зробить, а от добро принести може. Так чи інакше, пророк не збирався брати в нього гроші, ані дорогі подарунки, які він привіз із собою і про які знав, що той дасть йому з радістю за зцілення.

Лють начальника спала. Він викупався, як було сказано, сім разів в Йордані, і наслідком стало чудесне зцілення.

Нааман не був невдячним. Він повернувся до дому пророка, щоб подякувати, і наполягав прийняти подарунки, які привіз із собою. Але пророк не хотів прийняти нічого. Він поводився як Божественний представник. Його сила не була на продаж. Це було Божественне благословення. Краще нехай начальник признає, що вона від Бога! Так начальник Нааман і зробив. Він признався, що жоден інший бог, окрім Єгови, не міг зробити такого чуда. Тож Нааман, мабуть, був готовий виконувати волю Бога від всього серця і запитав, що він надалі має робити. Пророк не казав йому стати юдеєм, ані відмовитися від язичницької релігії його землі, а тільки порадив повернутися додому і далі виконувати свої обов'язки.

Начальник Нааман запитував про свою відповідальність. Якщо він визнаватиме справжнього Бога, то що йому робити, коли в супроводі свого царя йому доведеться зайти у дім фальшивого бога? Єлисей, по суті, відповів, що якщо начальник повністю визнає свою віру в справжнього Бога, то не буде нічого невластивого, якщо він супроводжуватиме свого пана в домі фальшивого бога, тому що Бог Єгова знатиме про його відданість.

R5779 (1915 p.)

ІНШІ РЕСТИТУЦІЙНІ ОБРАЗИ

2 ЦАРІВ 6: 8-23

ПРОБУДЖЕННЯ ЄЛИСЕЄМ СИНА ШУНАМІТЯНКИ – ПОКАРАННЯ СЛУГИ ГЕХАЗІ – ЗАХОПЛЕННЯ СИРІЙСЬКОГО ВІЙСЬКА І ВІДПЛАТА ДОБРОМ ЗА ЗЛО – ВАЖЛИВІ УРОКИ ПРАВЕДНОСТІ

*“Ангол Господній табором стає кругом тих,
хто боїться його, і визволює їх”*
(Псалом 34: 8).

В нинішній лекції ми згадаємо про те, як Єлисей збудив сина шунамітянки, покарав слугу Гехазі проказою і полонив сирійське військо (2 Цар. 4: 8-37; 5: 20-27). І хоча ці речі, можливо, не матимуть докладного відображення в подіях грядущого Царства, вони, усе ж таки, представляють принципи, які діятимуть в той час:

нагорода за добрі вчинки, покарання за навмисні злочини, обмеження, застосовані з зичливістю, а також повчання. Всі ці принципи діятимуть під час Месіанського Царства, і під їхнім впливом світ потроху чинитиме поступ. “Коли на землі Твої суди, то мешканці світу навчаються правди” (Іс. 26: 9).

ПРОБУДЖЕННЯ СИНА ШУНАМІТЯНКИ

Мільйони людей надовго запам'ятають зворушливу сцену з Фотодрами Створення, де

показана смерть сина шунамітянки і те, як Єлисей збудив юнака від сну смерті і повернув його батькам. Навряд чи коли-небудь створено більш зворушливий фільм. Мало хто дивився його без сліз. Він зображує грядущу реституційну працю Тисячоліття, коли всі, хто спить, будуть пробуджені, повернуться до життя і завершать своє навчання в школі досвіду в більш щасливих та сприятливих умовах, ніж ті, в яких вони були в теперішньому часі. Винятком є Церква, яка впродовж цього Віку отримує, як благословення від Господа, вуха, щоб слухати, очі віри і слухняне серце.

ПОКАРАННЯ ГЕХАЗІ ПРОКАЗОЮ

Гехазі багато в чому був вірним слугою Єлисея, тому він отримав благословення знання, якого більшість людей не мала. Разом зі знанням прийшла відповідальність; звідси суворе покарання для нього за лицемірство та обман. Пригадується вірш, який каже, що коли добра людина покине свої добрі діла і грішитиме самовільно, її добрі діла більше не згадаються, як і діла злочинця, котрий, прийшовши до Бога з повним каяттям та зміненним серцем, отримує прощення і є прийнятий до Божої сім'ї. Його минулі лихі вчинки проігноровані, за винятком їхніх плодів в тих чи інших вадах розуму та тіла (Єз. 3: 17-21; 18: 20-24; 33: 10-16).

Коли начальник Нааман зрозумів, яке велике чудо Єлисей зробив, очистивши його від прокази, він повернувся до нього, складаючи подяку Богу, і забажав, щоб пророк прийняв принесені ним подарунки. Але Єлисей не взяв жодного. В цьому він показав, як ми переконані, Господній Дух: ніколи не продавати духовні речі за гроші. Ось причина, чому деякі служителі відмовляються збирати кошти, проводити ярмарки чи усіяко випрошувати гроші. На їхнє переконання все, що ми віддаємо Господній службі, слід віддавати безкорисно, від щирого серця. “Богомільці правдиві вклоняться будуть Отцеві в дусі та в правді, бо Отець Собі прагне таких богомільців” (Ів. 4: 23). Давати для Господа і Його справи – це привілей, бо Всемогутній не є бідний, щоб потребувати наших дарунків. Все золото і срібло є Його, а також худоба на тисячах пагорбів (Аг. 2: 8; Пс. 50: 10).

Гехазі, маючи перед собою такий шляхетний приклад, повинен був скористатися ним. Але ж ні. Він дозволив жадібності запанувати над розумом. Вгледівши багатий вавилонський одяг, він вирішив, що було б добре мати щось з цього одягу, а також кілька змін льняної одежі, бо тоді він був би схожий на князя. Зміркувавши, що начальник Нааман засумований, що його дарунки не прийняли, він поспішив до нього і сказав, що пророк не прагне жодної з цих одяг чи чогось іншого для себе, але подумав собі, що міг би дати дещо своїм слугам, тому прийме дарунки для них. Хитрощі увінчалися успіхом. Слугу прийняли як представника Єлисея і з радістю передали йому усі речі. Він потай заховав їх, але пророк закликав його і виказав йому все, а потім дав покарання – проказу. Так само буде в грядущому віці. Будь-яку непокору спіткає негайне покарання. Про суддів того часу написано, що вони будуть судити не на погляд очей і на послух ушей, а праведно (Іс. 11: 3, 4).

СПРОБА ЗАХОПИТИ ЄЛИСЕЯ В ПОЛОН

Ці події відбувалися, мабуть, вже після смерті начальника Наамана. Цар Сирії оголосив війну Ізраїлю. На свій подив він спостеріг, що за кожним його кроком стежать. Якщо він планував захопити якесь місто, то здавалося, що ізраїльський цар немовби знає кожну подробицю задалегідь. Таким чином всі його намагання зводилися нанівець. Він почав шукати зрадника свого народу серед домашніх або шукати якогось іншого пояснення. Тоді один зі слуг розповів йому: “Ні, пане мій царю, це не наш, а це Єлисей, той пророк, що в Ізраїлі, доносить Ізраїлевому цареві ті слова, що ти говориш у спальні своїй”. Очевидно, чутки про Єгову та Єлисея з вуст начальника Наамана дійшли до декого з домашніх царя.

Задумавши війну, цар вирішив спочатку захопити Єлисея в полон. Навіть якщо йому не вдасться здобути користь від цього чоловіка для себе та свого краю, то, принаймні, він не дасть йому можливості бачитися з царем Ізраїлю. Пославши шпигунів дізнатися де мешкає Єлисей, він відшукав його в маленькому місті Дотан. Цар послав туди добре озброєний загін

з кіньми, колісницями і т.п., чого вистачало, щоб оточити місто і унеможливити Єлисею втечу. Завдання було подвійне: захопити місто і полонити пророка. Рано вранці слуга Єлисея, глянувши, побачив відділи ворога з усіх сторін, які відрізали всі шляхи для втечі. Охоплений страхом, він вигукнув: “Ох, пане мій, що будемо робити?” Єлисей відповів: “Не бійся, бо ті, що з нами, численніші від тих, що з ними”. Слуга не зрозумів цього, бо ще не знав, які божественні сили супроводять його пана. Тоді Єлисей помолвився, щоб очі юнака відчинилися, і той побачив війська ангелів на конях та огняних колісницях довкола Єлисея. Цього вистачило, щоб юнак набрався відваги і переконався в Божій Силі.

Яким було це видиво, не становить особливої різниці. Без сумніву, це було лиш видиво, а не дійсність, але воно досягло задуманого. Божа Сила могутнім чином оточує всіх Його посвячених. Ці впливи здійснюються духовними істотами. Важливо мати правильне уявлення, що за всіма цими обставинами стоїть Всемогутня Сила, якою оточені ті, котрі є Його. З цим особливим класом не може нічого трапитися, хіба що таким є Божественний задум. Що б не сталося в їхньому житті, воно є Божественно передбачене і дозволене. Звідси обітниця для цього класу, що все допомагатиме їм на добре (Рим. 8: 28).

ЗАХОПЛЕННЯ СИРІЙСЬКОГО ВІЙСЬКА

Пророк вжив надлюдську силу, щоб засліпити військо сирійців, але в чому полягала ця сила і як її вжито, ми можемо тільки здогадуватися. Безсумнівно, сирійці добре все бачили своїми очима – узгір'я, долини, дороги і т.п., але очі їхнього розуміння були замкнені якимось гіпнотичним чином. Єлисей дав їм зрозуміти, що він заведе їх до потрібного їм міста, а потім привів прямісінько до міста Самарії, у його брами. Тут, в оточенні військ столиці, перед оголеними мечами і простягнутими списами, сирійці не мали жодних надій для порятунку. Вони були в пастці, але не для власної кривди, а для добра, щоб отримати урок.

Цар Ізраїлю запитав пророка, чи він має вдарити цих людей і повбивати їх. Відповідь була: “Ні, нагодуй їх, і нехай вони повертаються з миром до свого дому”. Збагнувши дух цієї поради, цар не тільки дав їм хліба та води, як дають в'язням, але й влаштував багату гостину, поводячись з ними по-царськи, як з приятелями, а потім відпустив до їхньої землі, щоб вони розповіли про дивовижні події, які з ними трапилися, і показали їхньому цареві, що за таких умов воювати з царством Ізраїлю безуспішно.

R5781 (1915 p.)

ВИПРАВДАННЯ – УМОВНЕ І ДІЙСНЕ

Щоб правильно глянути на слово “виправдання”, наш розум повинен вернутися назад, щоб встановити, в чому полягає проблема з людиною і чому потрібно виправдовувати через віру або якимось іншим чином. Бачимо, що потреба у виправданні, перш ніж людина може бути в згоді з Богом, виникає з факту, що людина стала грішною, що Бог, великий Суддя Всесвіту, виніс їй вирок смерті.

До свого гріхопадіння Адам звався сином Бога, але після Адама так не називали жодну людину, аж прийшов Ісус. Він був названий Божим Сином, бо таким Він народився і таким був у Своєму долюдському стані – до того як прийшов у світ. Адама та його дітей засуджено на смерть, бо вони не заслуговували на життя,

знаходилися під вирок “вмираючи помреш” (Ротергем). Але це ще не все, бо виконання вироку супроводили хвороби та розумова відсталість. Наступною частиною вироку було відокремлення від Бога, полишення Ним. Щоб людина могла повернутися до Божої милості та благословення, потрібна була жертва за гріхи. До складення такої жертви не могло бути жодного виправдання в повному значенні.

Апостол Павло звернув увагу на те, що в умовах Закону Мойсея, даного Ізраїлю, людям була обіцяна єдність з Богом, прощення минулих гріхів і виправдання за умови виконання Закону. Але після всіх намагань протягом понад півтори тисячі років вони зрозуміли, що виконати Закон неможливо, “бо жодна людина ділами Закону

не буде виправдана” в Божих очах (Гал. 2: 16). Та хоча ніхто не був виправданий під Законом через неспроможність виконати його, знайшлися особи, які вгодили Богу, проявляючи властивий дух віри та слухняності. Вони, як ми кажемо, належать до класу Стародавніх Гідних. Цей клас включає Авеля, Еноха, Ноя, Авраама, Йова, Мойсея та всіх пророків, в тому числі менш відомих з них (див. Євр. 11).

Проте виправдання, яке отримали Стародавні Гідні, не було виправданням до життя. Жодне дійсне виправдання до життя не могло настати, доки Відкупитель не дав викупної ціни за гріх – доки Христос не помер, “Праведний за неправедних,.. щоб привести нас до Бога” (1 Петр. 3: 18). Оскільки Христос помер саме з такою метою, це означає, що доки Христос не помер, ніхто не міг прийти до Бога. Бо якщо би можна було, на основі Божого правила “щось за щось”, виправдати людство іншими засобами, тоді би Христос не помер. Якщо б ці Стародавні Гідні могли виправдатись до життя якимось іншим способом, то інші люди теж змогли би, і смерть Христа не була би потрібною.

ВИПРАВДАННЯ ДО ЖИТТЯ

В чому ж тоді принципова різниця між стосунками з Богом, на які одержав право Авраам та всі інші достойні особи древності, і стосунками, які маємо ми, проявляючи віру в цьому віці? Слово “виправдання” вживається до обох класів. Авраам був виправданий через віру і так само виправдані ми – “Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа”. Але Авраам та інші з тих далеких віків не могли мати мир з Богом в правовому значенні, бо Христос ще не прийшов у той час на землю і не помер за гріхи світу. Тому написано, що Авраам був виправданий до дружніх стосунків з Богом. Дружба з Творцем була однією з тих речей, які втратив Адам, коли згрішив. Тому людина стала чужою для Бога, “відчуженою... в злих учинках”. Але Бог вважав Авраама Своїм приятелем.

Віра Авраама проявилася в його вчинках. Його слова про відданість Богу не були порожнім звуком; він показав свою віру на ділі – вчинками слухняності. Після випробування віри він отримав обітницю від Бога, Котрий відтепер вже не вважав його за ворога. Але одна

річ бути виправданим до приязні з Богом, і зовсім інша – бути виправданим до життя. Коли б Авраам був виправданий до життя (без Христа), тоді ані він, ані решта людства взагалі не потребували б Спасителя. Всі були б виправдані так чи інакше.

Але Святе Письмо запевняє нас, що немає іншого імені під небом, через яке ми маємо спастись, окрім імені Ісуса. Отож, якщо ми можемо спастись тільки через віру в Ісусове ім'я та Його кров, будучи приведені до спільності з Богом через Нього, то ані Авраам, ані Ісак, ані Яків, ані Мойсей, ані пророки та інші достойні особи не були виправдані по-іншому. Якщо ж вони не могли виявити віри в Спасителя, Котрий ще не прийшов і Котрого діло ще не виконалося, то з цього виникає, що вони ніколи не були виправдані в правовому значенні, тобто не були виправдані до життя. Однак вони показали свою слухняність Богу, витримали випробування, і Бог повадився з ними як зі Своїми приятелями і до певної міри ознайомив їх з деякими рисами Божественного Задуму. Бог сказав, що Він не заховає цих речей від Авраама, бо той – Його приятель.

Але від гріхопадіння Адама на людському роді лежить прокляття. Для світу не могло бути благословення і прокляття від Бога одночасно, а благословення ще не прийшло. Досі з-під цього прокляття по праву вийшли тільки ті, котрі є в Ісусі Христі. Тільки вони були виправдані до життя. Господь сказав Аврааму, що це благословення прийде для людства через його потомство, завдяки його великій вірі і повній слухняності. Але Авраам ніколи не отримав запрошення віддати тіло на живу жертву, як до цього запрошені віруючі Євангельського віку. Однозначно, що до часу Ісуса не було нікого, кому була б дана нагода “піти слідами Його” (1 Петр. 2: 21). Ісус посилався на це, коли казав, що “між народженими від жінок нема більшого понад Івана, та найменший у Божому [Небесному] Царстві той більший за нього” (Лк. 7: 28).

СЛУГИ БОГА І ЙОГО СИНИ

Якщо всі в Небесному Царстві є більші від Івана Христителя, то вони більші також від Еноха, Авраама і т.д. Чому? Відповідь в тому, що послідовники Ісуса не є більш достойні від Івана Христителя та інших, але нагода статися

членами Дому Синів була запропонована тільки від П'ятидесятниці і тільки тим, котрі беруть свій хрест і йдуть за Ісусом. Оскільки Він був Предтечею для цього класу, то ніхто не міг Його попередити. Про тих, котрі можуть статися синами, сказано в Євангеліє св. Івана: "А всім, що Його [Ісуса] прийняли, їм владу [свободу, привілей] дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його, що не з крові, ані з пожадливості тіла, ані з пожадливості мужа, але народились від Бога". До цього класу належать привілейовані – ті, котрі живуть у визначеному часі, "за часу вподобання", до котрих завітало Послання Євангелія.

До Авраама це Євангеліє не завітало в тому ж значенні, хоча св. Павло каже, що Євангеліє проповідувалося Аврааму раніше. Бачимо, що спочатку Бог звістив Свій намір йому. Але про рису Євангелія, яка безумовно є найважливішою, Авраам не знав, бо Жертва за гріхи ще не була складена. Бог не міг нікого виправдати до життя і зробити сином, доки не прийшов Ісус і не приготував шлях. Отже, привілей статися синами Бога був даний вперше за днів Ісуса тим, котрі прийняли Його. Всі, котрі попередньо виявляли віру, були друзями, слугами. Ізраїль був названий "Домом слуг". "Мойсей вірний був у всім домі Його, як слуга... Христос же, як Син, у Його домі. А дім Його ми, коли тільки відвагу й похвалу надії додержимо певними аж до кінця" (Євр. 3: 1-6).

Бачимо контраст між Домом слуг і Домом синів та причину цього. Ми не повинні думати, що Церква має кращі наміри або вона менш грішна з природи від Авраама, Ісака, Мойсея та пророків. Ця нагода синівства прийшла до нас і не прийшла до інших, тому що за їхніх днів ще не був "свій час" в Бога. Отже, нам слід скористатися великою нагодою увійти в Дім синів і стати спадкоємцями Бога.

ВИПРАВДАННЯ ДО ЖИТТЯ НАСТАЄ ПІСЛЯ ПОСВЯЧЕННЯ

Бачимо, що Церква була виправдана до життя через заслугу жертви Христа. Звідси висновок, що вона мала щось, що Бог міг прийняти. Відтоді вона день за днем приносить себе Богу. Авраам не мав жодної заслуги, завдяки якій міг би бути прийнятним жертвоприношенням для Бога, адже, як член деградованого Адамового

роду, він був грішний, а Божественний задум полягав у тому, що жодна особа з вадою не може підійти до Божого вівтаря. Відколи Христос помер, встав знову, піднявся на висоту, з'явився в присутності Бога і задовольнив вимоги за Церкву, Він приписує Свою праведність нам при нашому посвяченні, і наше виправдання стає повним – ми дармо виправдовуємось від всього, є оживлені з мертвих. Тепер ми можемо представляти свої тіла на жертву живу, святу, прийнятну для Бога, і отримувати зачаття до нової, божественної, природи.

Не маючи повного виправдання, ні Авраам, ні жоден інший до нашого Господа не міг представити своє тіло Богу як жертву. Тому, бачимо, що до Ісуса це послання не проповідувалося. Читаємо, що Христос "вивів на світло життя та нетління Євангелією". Життя та нетління не були виведені на світло, доки Він не прийшов. Шлях до життя ще не був відкритий. Авраам мав неясну, туманну обітницю, що колись прийде час благословити все людство, але ні вічне життя, ні безсмертя (найвища форма життя) не були йому пояснені. Він просто знав, що прийде благословення, і мав віру, щоб намагатися ходити в згоді з Богом.

Дивлячись на те, які дивовижні можливості представлені Євангельській Церкві, "як ми втечемо, коли ми не дбали про таке велике спасіння? Воно проповідувалося спочатку від Господа, ствердилося нам через тих, хто почув" (Євр. 2: 3). Тут апостол виразно показує, де саме почалося звіщення цього "великого спасіння". Воно ніколи не було пояснене перед тим. Апостоли нашого Господа могли звіщати про спасіння від смерті, спасіння до життя, запропоноване в той час, але ті, котрі жили до них, не могли цього робити. Ісус перший приніс нам Вістку Спасіння, і Його слова були підтвержені Його апостолами, котрі Його чули.

Виправдання до життя завжди йде після посвячення і ніколи перед ним. Посвячення – це присвячення себе Господу, підкорення Богу своєї волі і всього, що в нас є. У випадку Церкви це не тільки підкорення себе Богу, але й прийняття Богом того, хто таким чином присвячує себе. Написано: "І ви будете освячуватися [посвячуватися]... Я Господь, що освячує [посвячує] вас". Під час Євангельського віку наш привілей – представляти себе Богу через Христа, Котрий,

як великий Первосвященик, приймає ці жертвоприношення, доки не довершиться визначене задалегідь число. Хто таким чином виправданий і прийнятий Ним, той стає прийнятним для Отця і отримує Святий Дух Отця, що дає йому зачаття до Божественної природи.

Наш Господь впродовж трьох з половиною років служіння говорив Своїм учням, що якщо вони будуть перебувати в Ньому, то їхнім надбанням стане благословення життя. Але вони не мали правового становища перед Отцем доки Ісус не завершив Своєї жертви, не встав з мертвих і не піднявся на небо, щоб там з'явитися в присутності Отця за них. Тоді вони отримали Святий Дух в силі зачаття, з зовнішніми проявами. Це сталося в П'ятидесятницю. Вони вже посвятилися попередньо і були прийняті Ісусом. Було зроблено все, що можна було зробити в той час, але це все ще не відповідало критерію, який вимагався після того, як Ісус з'явився перед Богом і задовольнив вимоги на користь тих, хто мав становити Його Церкву. В П'ятидесятницю (не раніше) вони були помазані Духом і визнані синами Бога. Це і було завершенням, наслідком їхнього посвячення.

НИНІШНЯ ЦІЛЬ ПОСВЯЧЕННЯ

Святе Письмо інформує нас, що Богу угодно приймати таким самим чином усіх, котрі приходять до Нього через Ісуса, аж прийде час, коли буде обраний останній член призначеного числа Вибраних. Після цього двері будуть зачинені – не двері милості, але двері Високого Покликання до співпадкоємства з Христом, запропонованого тільки під час Євангельського віку. Ось що означає посвячення під час Євангельської епохи. Отець постановив, що перш ніж Він припише нам заслугу Христа, ми повинні виконати нашу частку в присвяченні себе Богу. Тільки ті, котрі це зроблять, будуть виправдані до життя через приписану заслугу Христа.

“Коли хоче хто йти вслід за Мною [бути Моїм учнем], хай зречеться самого себе і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною”. Такою є умова. Жодним іншим чином Ісус не стане нашим Заступником. Як духовно зачаті, ми “маємо Заступника перед Отцем”. Він в жодному значенні не є Заступником для світу. Він – наш Заступник, тобто Заступник всіх, хто приходять до Отця через Нього. До великого

Божественного Двору можуть наблизитися тільки ті, хто має на це право.

Ісус стався великим Первосвящеником через жертвоприношення самого Себе. Ставши великим Первосвящеником над Божим Домом, Він є Заступником усіх, хто приходять до гармонії з Отцем. Він є їхнім Гарантом, тому Він має право ставити власні умови, які полягають у тому, що Він прийме як учнів тільки тих, котрі зречуться себе, візьмуть свій хрест і підуть за Ним.

Бачимо, як багато – чотириста мільйонів – є тих, котрі зуть себе християнами. Деякі з них є у в'язниці, деякі у війську – на тому чи на іншому боці. Більшість з них женеться за багатством або шукає задоволення своїх почуттів. І тільки деякі є виправдані до життя. Дехто може бути виправданий частково, як Авраам. Наскільки хто намагається робити правильно, настільки він виправданий. Але щоб мати життя, потрібно мати повне виправдання, яке ми можемо отримати тільки після того, як ми цілковито посвятилися Господу (Рим. 12: 1).

ВЕСЬ СВІТ ЩЕ Є ЯЗИЧНИЦЬКИМ

Язичники не були виправдані ані за днів Авраама, ані за днів Ісуса. Насправді язичники далі не є виправдані, і ми бачимо, що весь світ є язичницький, за винятком тих, котрі увійшли в стосунки угоди з Богом. Ізраїльтяни називали решту світу язичниками, або поганями, або народами. Ці три вирази мають на увазі всіх, котрі не були дітьми Ізраїлю.

Відколи Христос прийшов до нас і відкрив дорогу до життя через Свою кров, ми маємо привілей входити в особливу Угоду з Богом. Нова Угода є відкладена для Ізраїлю та світу на майбутнє. Особлива Угода, яку Бог має для Церкви, показана в Його постанові: “Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіт [угоду] зо Мною” (Пс. 50: 5). Ми можемо увійти в цю Угоду тільки через жертву – тільки через відмову від власної волі, від всього, що ми маємо, – і ніхто не може увійти в неї без великого Заступника. Це Угода Жертви. Язичники, світ, не увійшли в Угоду Жертви, тому вони не можуть зайняти становище Божих Синів. Ніхто не може зайняти таке становище без чіткого знання про його умови та вимоги.

Коли закінчилася Юдейська епоха, і Євангельський поклик поширився на поган, першим, хто увійшов, був Корнилій, римський сотник. Читаємо, що Корнилій, перед тим як прийняти цей поклик, був справедливою людиною, боявся Бога, завжди молився і давав багато милостинь. Ми б сказали, що в нього був дуже добрий характер. Але він був поганин і не міг увійти під цей поклик. Та ось настав час, щоб Євангельське послання завітало до поган. Чи Отець прийняв Корнилія відразу? Ні. Господь послав до нього ангела, котрий сказав: “Молитви твої й твоя милостиня перед Богом згадалися”. Бог вже попередньо помітив їх, але прийняв тільки зараз. Чи це послання принесло Корнилію стосунки угоди з Богом? Ні. Господній ангел лише сказав йому, що він має робити: “Пошли до Йопії, та приклич того Симона, що зветься Петром, він слова тобі скаже, якими спасешся і ти, і весь дім твій”. Ці слова були потрібні, але також обов’язковим було знання.

В незнанні не може бути жодного виправдання. Божий План не такий. Корнилій та його сім’я були готові, і Корнилій був посвячений настільки, наскільки мав знання. Оскільки св. Петро не знав, як йому поводитися з поганами, Бог дав йому видіння, особливе виявлення Своєї волі. Випадок з Корнилієм дає нам ключ до того, що Бог не виправдовує жодного поганина, за винятком тих, котрі увійшли в стосунки Угоди з Ним, і що немає жодного іншого шляху увійти в такі стосунки, окрім шляху, який Він визначив. Для юдея цей особливий шлях був через Мойсея та Угоду Закону і потім в Христа. Спосіб, яким поганин міг увійти в угоду з Богом, полягав у прищепленні до “оливного дерева”, коренем якого є Угода Авраама (Рим. 11: 16-22). Хто має належати до Христа, той повинен статися ізраїльтянином, членом справжнього Насіння Авраама. Ми стаємо ними через віру в Христа (Насіння) і хрищення в Його смерть. Тому ми вже не є зі світу. Весь світ є язичницьким, бо люди не є в Угоді з Богом. Вони – погани, а погани з точки зору Святого Письма, – язичники.

“СВЯТІ СВІТ СУДИТИМУТЬ”

Всі племена землі будуть мати благословення та світло через Насіння Авраама, яким є Христос. “А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці”. Ми ще

не благословили світ, ми ще не судили світ, бо нам ще не казали це робити. Але апостол Павло говорить: “Хіба ви не знаєте, що святі світ судитимуть?.. Хіба ви не знаєте, що ми будемо судити ангелів” (1 Кор. 6: 2, 3). Ми маємо бути судьями не в плоті, а після нашого прославлення в Першому Воскресінні.

Отже, Бог призначив великий День Суду для світу (Дії 17: 31; Пс. 96: 9-13; 98: 1-9; Дії 15: 13-18), і святі мають бути судьями з Христом. Поки що світ засуджений в Адамі. Люди ще мають бути виправдані – “хто хоче”. Основою цього виправдання, перш за все, буде укладення Христом Нової Угоди з Ізраїлем як результат Його жертви на Голгофі. Ця угода буде докладно такою самою, як стара Угода Закону, але матиме кращого Посередника – Христа, Голову і Тіло. Як стара Угода Закону була укладена на основі образних жертв, так і Нова Угода має бути укладена на основі “кращих жертв”. Праця Євангельського віку полягала в жертвоприношенні кращих, ніж тельці та козли, жертв – Ісуса, Голови, і Церкви, членів Його тіла, пов’язаних з Ним як частини цих “кращих жертв”. Він закінчить це жертвування тоді, коли останній член Його Тіла перейде “за завісу”. Тоді вже не буде можливості йти слідами Ісуса, бо число Священства є усталене. Вони будуть мати частку в Його воскресінні, Головному Воскресінні. Говорячи про них, апостол каже: “Ми перемінимось”, бо “тіло й кров посісти Божого Царства не можуть” (1 Кор. 15: 50-54). Коли цей клас успадкує Царство, він буде готовий виконувати працю судження світу.

ПРАЦЯ НАСТУПНОГО ВІКУ

Негайно після задоволення вимог справедливості з приводу гріхів світу, світ людства буде переданий Тому, Хто його купив. Тоді справедливість не матиме справи з людьми, бо вони будуть передані в руки Христа. В той час Він буде Життєдавцем, Суддею, Царем. Під час Свого Тисячолітнього царювання Він буде пробуджувати і піднімати всіх, за кого Він помер. Всім буде дана можливість прийти до згоди з Господом, присвятити себе Його службі. Нагородою буде вічне життя і повна досконалість на людському рівні. Хто присвятить себе цьому, той підніметься з деградації до повної досконалості. Досконалість буде виправданням, бо бути виправданим означає статися праведним.

Відмінність між виправданням, яке здобуде світ, і виправданням, яке має сьогодні Церква, полягає в тому, що виправдання Церкви – це виправдання вірою, умовне виправдання, здобуте миттєво, через приписання заслуги Христа, тоді як виправдання світу буде через вчинки – через дійсну праведність, дійсну досконалість. Але виправдання неможливе без віри та відданості серця сьогодні та потім. Окрім цього, на основі нинішнього Господнього розпорядження важливо мати досконалі вчинки. І дійсно, Нове Створіння є досконале, справедливе, і Отець приписує нашому недосконалому тілу заслугу Ісуса, вважаючи нас мертвими щодо недосконалої плоті. Таким чином, наші недосконалі діла вважаються досконалими через Христа. Досконале Нове Створіння поступово, від самого початку, має зростати та розвиватися до зрілості, використовуючи плотське тіло як свого слугу.

Зі світом буде по-іншому. Він поступово має прийти до стану виправдання, досконалості розуму та тіла під захистом Нової Угоди, запечатаної кров'ю Христа. Люди будуть день за днем, рік за роком щораз більше наближатися до цієї досконалості, підніматися до неї. Коли вони досягнуть її вершини, вони будуть повністю виправдані, повністю вчинені справедливими, і якщо вони вірно перейдуть остаточне випробування (після закінчення Тисячолітнього віку), то отримають нагороду вічного життя. Але мертві (з Божої точки

зору) зі світу не оживуть, доки не закінчиться згаданий вік, доки Христос не закінчить Свою посередницьку працю. Водночас ті, котрі не прийдуть до згоди з Божим влаштуванням, помруть Другою Смертю, будуть знищені “немов звірина нерозумна” (2 Петр. 2: 12).

Друга Смерть схожа на першу смерть, але вона буде миттєвою. Вона буде не за батьківський гріх, а за особистий гріх, і буде вічною. Від неї не буде відкуплення, як від першої смерті. “Христос... уже більш не вмирає”. Нагородою для праведних буде вічне життя. Але його ніхто не отримає, доки не буде повністю і цілковито випробуваний. Ось чому Бог може гарантувати, що відтоді більше не буде плачу, ані зідхання, ані вмирання повіки, бо всі будуть у повній згоді з Ним.

Віriamo, що скоро прийде час випробування світу, але ми не думаємо, що двері Царства вже зачинені. Звісно, в нас немає жодної особливої інформації про дану річ, адже Господь не каже, що двері Високого Поклику будуть зачинені як тільки закінчатся Часи Поган. Двері будуть зачинені тоді, коли останній член Тіла Христа буде зібраний, виявиться вірним, закінчить свій шлях і перейде за завісу. “І готові ввійшли на весілля з ним, і замкнені двері були”. В той час вони дійсно будуть замкнені, і ніхто не зможе приєднатися до вибраного числа. Ми віriamo, що цей час вже недалеко.

R5774 (1915 p.)

ГРІХ АХАВА – ЖАДІБНІСТЬ, УБИВСТВО

1 ЦАРІВ 21

ПАЛАЦ ЗІ СЛОНОВОЇ КОСТІ ЦАРЯ АХАВА – ЦАРЮ ЗАМАНУЛОСЯ РОЗШИРИТИ МЕЖІ СВОГО САДУ – НАВОТ ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ ВІД ВЕЛИКИХ ГРОШЕЙ – НЕВДОВОЛЕННЯ АХАВА – ЙОГО ЦАРИЦЯ ВЛАШТУВАЛА ВБИВСТВО НАВОТА – БОГ ЧЕРЕЗ ІЛЛЮ ДОКОРИВ ЦАРЯ АХАВА, ПООБІЦЯВШИ ПОКАРАННЯ – СУЧАСНЕ ЗАСТОСУВАННЯ ТА ЛЕКЦІЇ

*“Знайте, що ваш гріх знайде вас”
(4 Мойсея 32: 23).*

Цар Ахав, власне, закінчив велику переможну війну, розбивши сирійців, які намагалися вторгнутися в землю Ізраїлю. Слава царя розійшлася довкола. Мабуть, він сам відчував власну велич. Ахав вважається одним з великих царів

Ізраїлю. Хоча насправді він не був великим, в нього були певні прогресивні риси характеру. Якщо цар Соломон вирізнявся тим, що першим з царів отримав трон зі слонової кості, то цар Ахав забажав вирізнитися палацом зі слонової кості. Його розкішний палац потребував великого, рукотворного саду. Його сусід, Навот, мав

прилеглий виноградник, який ідеально підходив для оточення палацу.

До Навота відправили посланців, щоб обговорити купівлю, і за виноградник була запропонована добряча сума грошей. Навот, маючи право власності, відмовився його продавати. Як показали наступні події, в його випадку було б розумніше не відстоювати своїх прав. Дійсно, юдейський Закон забороняв продавати сімейний спадок, але він міг позичити його на певний час заради задоволення царя та власного прибутку.

Біблія радить християнам бути мудрими і усіяко проявляти зговорливість там, де вона не порушує сумління. Хоча християни, як і інші, мають великі права (і, можливо, навіть більші, бо є Божими дітьми), проте частина їхньої угоди з Господом полягає в тому, що вони не повинні жити тільки для себе, а повинні, перш за все, служити Господу і своїм ближнім. Їм також дано пересторогу не сподіватися повної справедливості, хоча вони повинні завжди намагатися виявляти справедливість і керуватися Золотим Правилком, повною (придавленою) міркою. Вони повинні знати, що, обираючи такий шлях, вони щораз більше отримуватимуть Господнє благословення, а труднощі в розвитку характеру в таких умовах допоможуть їм в справі грядущого Царства.

ЦАРИЦЯ ЄЗАВЕЛЬ НЕ БОЯЛАСЯ БОГА

Зі всіх постатей, які знаходяться на сторінках історії, цариця Єзавель, дружина Ахава, виділялася тим, що була найбільш безсовісною. Спостерігши, що цар Ахав виглядає пригніченим, вона запитала про причину. Дізнавшись, вона пообіцяла царю, що дасть йому виноградник Навота, і щоб він тим часом звеселив своє серце. Зараз же вона написала листи в імені царя Ахава, використавши його царську печатку, а далі наказала старшим призначити день посту, в якому люди сумуватимуть перед Господом за свої гріхи. Навота мали посадити на чільне місце. Двоє підкуплених чоловіків мали звестись під час зборів і звинуватити його в тому, що він зневажив Бога і царя. Вельможі мали вислухати докази і спішно впровадити вирок в дію.

Юдейський Закон передбачав, що будь-яка зневага Божого імені мала каратися закиданням камінням. Наймані свідки тут же звинуватили Навота і підтвердили свідчення один одного. Після цього вся громада рушила з місця і за містом побила його камінням на смерть.

Вражає лицемірство всього цього. Оголошення посту було, мабуть, на честь Божих законів та Його справедливості, та з віроломством цариці навряд чи рівняється щось на сторінках історії. Рабська покірливість старших для її наказів свідчить про низький рівень моралі.

Цар Ахав посередньо мав вигоду зі всього цього беззаконня. Однак він також був відповідальним. Його поведінка свідчить про те, що він був не таким вже й великим. Великим робить не багатство та становище, а характер. Царю дуже хотілося скористатися з ганебної поведінки дружини. Почувши від неї, що Навот мертвий, він вийшов глянути на виноградник Навота і запланувати собі, як його облаштувати за своїм задумом як частину саду палацу. Увійшовши в сад, він зустрівся з Іллею, посланим Господом, щоб докорити йому. Цар привітав пророка, кажучи: "Ось ти знайшов мене, вороже мій". На що Ілля відповів: "Знайшов, бо ти запродався чинити зло в Господніх очах". Тоді Ілля передав цареві божественний присуд, що в тому самому місці, де собаки лизали кров Навота, вони будуть лизати кров царя, і що схожа доля чекає царицю Єзавель.

ТЕПЕРІШНЯ ВІЙНА ЯК НАСЛІДОК САМОЛЮБСТВА

Слід відзначити, що тепер, як і в минулому, Бог не є поліцейським, щоб уберегти світ від його власних деградованих умов, пристрастей, жадібності і т.д. Шість тисяч років Господь задовольнявся тим, що дозволяв людству навчатися власних уроків, хіба що гріховний шлях світу міг перешкодити виконанню великих Божих планів. В таких випадках ставлення Господа було наступним: "Можна досі і не далі".

Безсумнівно, дозвіл, щоб людство нашкодило собі, є вкрай практичним кроком, щоб дати важливі уроки. Бог, мабуть, більше не наказує ангелам стримуватись, а дозволяє звільнити

чотири небесних вітри – дозволяє людству втягнутися в загальне, безперешкодне протистояння. Наслідком є найбільш жахлива з воєн, зубожіння всіх втягнутих в неї народів ціною мільйонів людських життів в розквіті сил і несплачених боргів, відсотки з яких виснажуватимуть людей ще довгі роки – боргів, які, правдоподібно, ніколи не вдасться повернути. Біблія звертає увагу на те, що після війни настане велика революція, після якої можна сподіватися анархії. Вітри розбрату, звільнені зараз, можна сподіватися, завдаватимуть шкоди людству, непогамованому Всемогутнім, доки в людській скруті не прийде нагода для Бога і не буде встановлене Царство Месії, щоб благословити світ.

Разом зі встановленням Божого Царства все зміниться. Ніхто більше не дозволить гріхів, щоб потім за них приходила кара. Замість цього кара буде на тих, хто намагатиметься робити зло, ще до того, як це зло вдасться зробити. Господь обіцяв, кажучи: “Не вчинять лихого та шкоди не зроблять на всій святій Моїй горі [Царстві]” (Іс. 11: 9). В той славний час всі добрі наміри і добрі зусилля будуть мати Боже благословення і принесуть таким особам розумове, моральне і фізичне підняття. Ось так виконається біблійний вірш: “Бо коли присуди твої сходять на землю, мешканці світу справедливості вчаться” (Іс. 26: 9, Хом.).

ГРІХ ЗАХЛАННОСТІ

Гріх та самолюбство, по суті, є виразами-синонімами. Коли Адам був досконалим, за образом та подобою Бога, він був несамолюбним, справедливим, добрим, лагідним, доброзичливим, бо такими є складові Божественної вдачі, і людині слід було їх мати, коли вона була створена на Божу подобу. Перший гріх зробив сатана. Хибно представляючи Божественне

послання, перечачи Всемогутньому, стаючись батьком брехні і вбивцею Адама та Його роду, він хотів проштовхнути свої егоїстичні наміри, свої амбіції. Поведінка матері Єви також була зумовлена набутим самолюбством. Їй заманулося здобути знання, яке, як сказав змії, вона зможе мати, якщо не послухається Бога. Неслухняність Адама не виникала з незнання. Він був переконаний, що його життя буде щасливішим, якщо він проявить непослух і розділить з матір'ю Своєю те, що вона наробила.

Сьогодні, куди б ми не глянули, ми можемо чітко простежити усякий гріх аж до його джерела, до самолюбства. Захланність є самолюбством – гріхом. Вона є скрізь, бо всі є грішні. Щоправда наші закони намагаються захистити наші справедливі права, але наші намагання відстояти власні права і захистити себе від тих, хто несправедливо порушує Золоте Правило, часто є безрезультатними.

Урок полягає в тому, що від всіх, котрі називають себе Божими дітьми, Бог не приймає нічого, що не відповідало би в Його очах Золотому Правилу. Другий урок є в тому, що хоча ми повинні вважати справедливість і Золоте Правило обов'язковими для всіх без винятку, ми не повинні завжди домагатися справедливості, Золотого Правила і т.д. від інших. Натомість Божий народ повинен вважати себе Його представниками і послами на землі та серед народу, чужого Йому та Його правлінню. Господні діти, завжди справедливі, повинні бути доброзичливими і “звіщати чесноти Того, Хто покликав їх із темряви до дивного світла Свого”. Як їхній Небесний Отець є добрий та справедливий, так і Його діти повинні наслідувати Його характер-подобу і бути помічниками в усьому, що веде до праведності.

R5770 (1915 p.)

ДВА ВЕЛИКІ ЗАСТУПНИЦТВА

“Тому може Він завжди й спасати тих, хто через Нього до Бога приходять, бо Він завжди живий, щоб за них заступитись”
(Євреїв 7: 25).

Св. Павло протиставляє велике Священство

нашого Господа Ісуса Христа і священство за чином Аарона – образне священство під Законом Мойсея. Він звертає увагу віруючих євреїв на різницю між цими двома священствами, бо юдеям важко було зрозуміти, як може відбутися

зміна священства. Їхнє священство існувало вже тисячу шістсот років, тому вважалося неправильним і навіть неприпустимим казати, що встановлений Богом устрій Закону не буде тривати завжди. Отож було потрібно, щоб св. Павло потрактував дану річ широко. Впродовж усієї книги Послання до Євреїв він намагається показати, що священство Аарона було тільки образним, одностороннім священством. Великий позаобразний Священик мав бути не тільки священником, який складає жертви, але й священником, який царює. Він мав виконувати велику працю після часу жертвування. Він був позаобразом Аарона, але Його Священство було зовсім іншого чину – набагато вищим в усіх відношеннях.

Цей великий Священик на престолі в славі мав бути за чином Мелхиседека. Він не мав бути за чином Аарона. Апостол нагадує, що про цього славного Священика згадувало пророцтво (Пс. 110: 4): “Поклявся Господь, і не буде жаліти: Ти священник навіки за чином Мелхиседековим”, – священник на Своему престолі.

Різні жертви, які за чином Аарона приносили із року в рік, були тільки образом “кращих жертв” (Євр. 9: 23). Образний священник приносив жертву спочатку за свої власні гріхи, а потім за гріхи всього народу (3 М. 9: 7, 8, 15; 16: 11, 14, 15). Так само великий позаобразний Священик найперше приносить жертву за Себе (за членів Свого Тіла), а потім за гріхи всього світу. Кров, яку приносили під час складання образних жертв, була кров’ю тельців та козлів. Кров “кращих жертв” є кров’ю Христа, Голови і Тіла, і проливається весь цей Євангельський вік. Але вартість жертвам Тіла надає заслуга крові Ісуса, Голови Тіла.

“СПАСТИ МОЖЕ ДО КІНЦЯ” (Кул.)

Апостол показує, що жертви, які склали образні священники, були дієвими тільки один рік; що їх доводилося складати щороку, і що священники за чином Аарона не мали перебувати (з причини смерті) на своєму становищі постійно. Але великий позаобразний Священик має перебувати повік. Він ніколи не матиме наступника, бо Він “завжди живий”. Він має виконати всю

Свою велику працю, а тоді засяде на правіці величності на висоті. Він вже ніколи не потребуватиме складати жертву, вмирати за гріх, бо Він це зробить дієвим чином, раз за всіх.

Більше того, апостол, аналізуючи працю, виконану цим великим Священиком за всіх людей, показує наскільки Його праця більш дієва ніж праця земного священника. Священики за чином Аарона, левитське священство, не могли достатньо співчувати людям, ані їхні жертви не могли насправді скасувати гріх (Євр. 2: 17, 18; 4: 15; 10: 4). Але цей великий позаобразний Священик, Котрого священство є постійним, не тільки здатний скасувати гріх, але й може в повній мірі співчувати тим, для кого Його “кращі жертви” були складені. “Тому може Він завжди й спасати тих, хто через Нього до Бога приходить, бо Він завжди живий, щоб за них заступитись”. Він може спасати цілковито, повністю, навіки.

На нашу думку, цей вірш можна пристосувати до Церкви зараз: Господь не тільки спасає нас від гріхів минулого, коли ми вперше прийняли Христа, коли нам були прощені гріхи і ми були прийняті Ним, але й вкриває Одягом Своєї заслуги ті вади та слабості, які виникають з недосконалості нашого людського тіла, і робить це на протязі всього нашого шляху. Все, що можна вважати ненавмисним, є скасоване заслугою Його жертви, натомість кожен міру навмисності треба спокутувати шляхом шмагання. Отже, Він може спасати не тільки від минулих та теперішніх гріхів, але й від гріхів майбутнього – спасати до кінця, і може дати нам божественну милість, яку Бог обіцяв вірним послідовникам Ісуса.

ЗАСТУПНИЦТВО ЗА СВІТ ЛЮДСТВА

Однак ми думаємо, що апостол мав на увазі не тільки працю для Церкви. Коли б заступництво Ісуса, великого Первосвященника, було тільки в минулому, і коли б тільки Церква Первороджених мала користь з цього заступництва, то вся решта світу залишилася би без уваги. Не слід думати, що Ісус знову і знову кожен день заступається за Свій народ. Є два загальні заступництва. Перше Він учинив, коли представив

заслугу Своєї жертви в Святаї Святих (в самому Небі) за тих, котрі мали статися Його під час Євангельського віку, тож результати цього були доступні весь вік. Всі, котрі стаються класом Церкви, підлягають дієвості цього заступництва, здобутого ще на початку Віку. Його заслуга завжди наявна за них перед Отцем. Він завжди живе як наш великий Заступник завдяки праці, яку Він виконав для нас, коли досяг поєднання в присутності Бога (Євр. 9: 24).

Але Ісус має здійснити ще інше заступництво. Про це згадується в 2 Псалмі: “Жадай Ти від Мене [Єгови], і дам Я народи Тобі, як спадщину Твою, володіння ж Твоє аж по кінці землі”. Ісус має заступитися за язичників, поган, котрі тепер не є членами Дому віри (Див. також Рим. 11: 17-24).

Та сама заслуга, яка весь теперішній вік була дієвою для класу Церкви, має статися дієвою для всього світу – для тих, хто в гробах, і для тих, хто зараз ще має певну міру життя. Власне, це і буде остаточне, повне заступництво,

заступництво до кінця. Осторонь не залишиться жодна людська істота.

В Тисячолітті наш Господь Ісус не буде заступатися за світ, бо Він це зробить на самому початку, коли застосує Свою заслугу за “весь народ”, коли буде запечатана Нова Угода. Отець не матиме прямих стосунків з людством аж до закінчення тисячі років. Ці стосунки будуть тільки через Сина. Під час Месіанського царювання Христос та Церква будуть виконувати реституційну працю для всього людства.

Оскільки заслуга нашого Господа буде представлена за весь світ, то світ опиниться в руках Христа, і так буде до завершення, до кінця, і ніщо не залишиться невиконаним. В кінці віку всі невинуваті будуть знищені, а ті, котрі придуть до досконалості, будуть передані Отцю для повного випробування. Хто не встоїть в той час, хто виявиться недостатньо відданим в серці, той схожим чином буде відтятий, “знищений буде з народу”.

R5778 (1915 p.)

ОГОЛОШЕННЯ

Шановні читачі нашого журналу, відтепер кожне видання “Зоріння Нової Доби” доступне в електронному вигляді на нашій ВЕБ-сторінці за адресою <http://www.scripturestudy.net/ukr/home.shtml>. Хто з вас має можливість читати “Зоріння Нової Доби” безпосередньо з інтернет-сторінки і не потребує отримувати друковане видання, просимо повідомити нас. Це дозволить нам заощадити кошти і використати їх для Господньої праці в іншому напрямку.

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.